

*in vasis postea
libri postea*

*Libri postea
nomen postea
Clerici postea
Huc nomen appone*

*Libris
Johannis Bözödi
Huc nomen appone
Librum perdere non
No 10*

In exequiis de functorum
canendæ.

HALOT TE- METESKORRA VALÓ ENEKEK.

Mellyek mostan ujjonnan
Jép helyes, és tőbb, Halotti
Enekekkel és Soltárokkal, az
Abece rendi szerént, meg jobbit-
tattak, és kibővíttattak.

KMITA ANDRASNE
költséggel.

KOLOSVARATT,

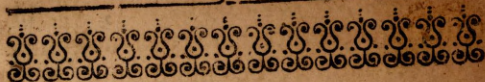
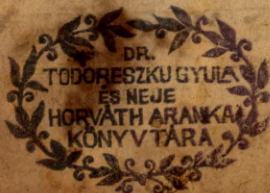
Az Unitária Ecclesia Typographi-
LISZKAI M. Á. Á. által,
Anno 1847.

Eccles. 7. V. 40. 7

In omnibus operibus tuis me-
morare novissima tua, & in
æternum non peccabis.

HALOT ENEK.

Nota: *Fer temessük - el az testet.*

ADgy üdvességes ki mulást, Ur
Isten és el nyugovást, testünk
sérént jól meg halást, mind
holtig adgy igaz vallást.

Nints itt maradando városunk, de
jövendőt kell kívánnunk, örök életet
tsak várunk, ez reménségben ki mul-
nunk.

De földön olyan életünk, miként az
virág kit nézünk, el - változik mi éle-
tünk, koporsóban bététetünk.

Rothadando test enyiszik, földé í-
mét el változik, lelkünk Istenben nyu-
gosik, mig ez világ el végezik.

Ertelmünk nints ebből nekünk, mi-
kor végezik életünk, Christustól azért
intetünk, hogy mindenkor készek lé-
gyünk.

Azért tellyes készülettel, várjuk Christust igaz hittel, hogy ki mullunk nagy örömmel, bé-mehesünk bölcs búzakkal.

Senki magát el ne bizza, lelkét Istennek ajánlya, nagy bizodalommal vallyá, hogy Christust ő testben láttya.

De nagy ditsőffégek léßen, hiveknek az Iltetben, hogy fel támadnak az testben, léßnek az örök életben.

Nem lesz faradság testünkben, hanem mint Nap fényes léßen, nehézségünk ott nem léßen, de nagy gyorsaságunk léßen.

Istennek kegyelmes sava, hiveket akkor bé hija, örökké valo országra, az Angyali társaságra.

Istennél örökké léßzünk, te lelkéstől lelkéstől

lelkéstől élünk, mind örökké ott örülünk, kit most ki nem jelenthetünk.

Dicsrteffél Atya Isten, bent Fiad által Mennyégben, vigasztaly meg Szent Lelkessel, örökkön örökké, Amen.

M A S.

Nota: Fer temesük el az testet.

AZ Istennek jó-vóltárol, emlekezünk mondásárol, rollunk gondvi feléséröl, értsük mit mond halálunkrol.

Az Esaiás Proféta, mindeneknek irván hadta, hogy Isten őket nyugottya, kik meg hálnak hogy meg tartya.

Mert ismétlen fel támasztya, erős hittel bizonyittya, az holtakat hogy fel költi, és országában bé vísi.

Ezt tsak téßi hogy dicsrjük, jóvóltát el ne felejsük, de söt inkább magasztallyuk, kik az fel támadást várjuk.

Ezket nyugodalomban, bé küldő ágyas házában, és hadgya hogy nagy

örömben, ott nyugodgyanak az földben.

En hiveim mennyetek bé, kaputokat zárjátok-bé, egy kevesfé tegyétek bé, hogy haragom ne mennyen-bé.

De tsak egy kevés ideig, tarttsák egy sem-pillantásig, az mig haragom el mulik, mind ott nyugodgyatok addig.

Mert az Urnak nagy haragja, majd meg indul nagy ereje, és az földön lakozokra, majd áll kemény ítéleti.

Kivel az ő ellenségit, el veszi hitelenségért, de meg-tartya az ő népét, benne valo bizodalomért.

Többé az föld az ő vérét, el nem rejti az ő testét, de Isten az ő életét, ísmétlen meg adgya lelkét.

Nagy vigaság ez mi nekünk, mikor földben temettetünk, mert ísmétlen edgyűs léssünk, Istennél mikoron léssünk.

Ez mi meg-hólt Atyánk fia, bizonnyal

nyal Istennek fia, mit írunk ha az ő háza, neki tsendes nyugodalma.

Az mi dolgunk nyomoruság, az ő dolga tsak vigaság, kérjük hogy örök igaság, légyen velünk mi Szent Atyánk.

Adgya nekünk ő Szent Lelkét, halálunk után országát, láthassuk nagy boldogságát, örökkön örökké, Amen.

M A S.

Ex Joh. 17. Capite.

AZ örök élet mi légyen, Jésus Urunk nagy szépen meg tanit az Szent János által, írásának tizenhét részében.

Ez ugymond az örök élet, hogy meg ísmérjenek téged lenni, bizony örök Istent, s' kit bocsáttál el az Jésus Christust.

Az örök élet azért ez, az nagy Istent, és az ő Szent Fiát, Sínről Sínre látni, mely ísméret ez földön kezdetik.

Azok látták penig Istent, az kik

hísznek az ő Szent Fiában, Ur Jézus Christusban, mert ez az ő Attya akarattya.

Ez végre mondgya az Szent Pál, mostan láttuk az mi Istenünket, mint külső tükörben, de akkoron Binről Binre láttuk.

Mert ember semmel nem látta, sem hallotta sem gondolta soha, minémű nagy jókat, Isten szerzet ötet szeretőknek.

Azért az örök életben, az mi testünk halhatatlan lében, ditsősséges lében, lelki lében és örökké lében.

Fénlik mint az szép fényes Nap, világoskodik mint az szép Tíllag, és az fényes Hajnal, az mi édes Atyánk országában.

Ez reménségben voltanak, az Christustól fogva mind eddiglen, minden Kereszténynek, azért miis ugyan ebben légyünk.

M A S.

M A S.

AZ Ur Istennek jó-akarattyaából, Szent Igéjének hallásából, értettem én üdvességemről, kiből vig az én lelkem, nem retteg semmit az pokolbéli ördögtől, mint ki meg fosztott minden erejétől.

Te ez világot igen bánád, Szent Fiad által ki meg váltád, az nagy halált hogy meg rontatád, lelkünket meg nyugotád, szent kegyelmedben kedvedben jutatád, seles ez világon mind pradikálatád.

Az én testemből ki öltözöm, az földnek ötett már ajánlom, az Itéletre meg fel veßem, kit meg épitt az Isten, az én semeimmel ötett meg látom, ditsősségesbb testben hogy nem mint itt voltam.

Már közzületek én ki mégyek, magas menyorságban fel mégyek, réghi Atyákkal edgyütt lések, nagy vigaságban élek, és az Itéletre ísmét fel támadok,

A S

dok,

dok, ezen én testemben ugyan ti vé-
letek.

Vigan mégyek UR Isten hozzád,
mert én hitem néz tsak te reád, meg
ne utálljad az te (Bölgálódat) Bölgád,
kit igazgat Bent Fiad, ki által mi né-
künk ajánlod te magad, és Bent orsó-
godnak örök birodalmát.

Az én halálom tsendes álom, bü-
nőmből meg szabadulásom, kiért meg
hólt az én Christusom, ő maga bizony-
ságom, léssen az utolsó napon, táma-
dálom, és Itilet után örök vigaságom.

Mert el mulando mind ez világ, ki-
ben életünk mint az virág, kit ha meg
süt az Nap el hirtad, mindenestől el-
sárad, de az igazság örökké meg ma-
rad, mert tsak az UR Christus örök
világosság.

Kérünk UR Isten mi tégedet, a' te
(te Bölgálódat) fiadat hogy bé vigyed,
szent orsóágodban legyen veled, mert
vallotta hitedet, kiért ki ontotta Bent
Fiad

Fiad vérét, és bőrnű halálra adta ő
Bent testét.

Legyen dütsősfég az Atyának, Bent
Fia által mi Urunknak, élők és hóltak
birájának, kit az hivek imádnak, és az
mennyei szent Angyalok szolgálnak,
kik az boldogságban minket haza vár-
nak.

M A S.

Bizontalan voltát világ állapottyá-
nak, változását láttuk most min-
den állatoknak, kik ma egészfében
voltak, holnap esnek torkában az ha-
lálnak.

Ne örülljön bátor fenki gazdagsá-
gának, ékes termetinek, se lép ifiu-
ságának, aranynak, ezüstnek, lép öltö-
zetinek, mert azok mind el mulnak.

Vizi-buborékhoz mi életünk hason-
lo, mezei virággal egyszer s' mind el-
mulando, nintszen ez világon oly erős
alkotmány, ki lehetne állando.

Ha már Isten adta, holnapot nem

A 6666 igitte

igirte, minden utaidot erőssen meg kötözte, hogy száz estendőt ély, nagy jó egészségben, talám azt nem engedte.

Bóldogbak nálunknál az mezei virágok, kertbéli szép Rosák, szép füvek, Liliomok, nem rettegnek semmit, tudgyák meddig élnek vagyon nékik háta-
rrok.

Tavaß melegétől melly nagy szépen indulnak, elsőben ujjulnak Pünkösztben virágoznak, Nyárban meg lankadnak, hideg óbre kelve, egyßer s' mind elhervadnak.

Nints néked így dolgod ember ha meg gondolod, kemény szám adásod, bizontalan halálad, nem tudod meddig élsz, de az nyilván vagyon, hogy egyßer meg kel halnod.

Első oráját-is sületéted napjának, jaj bóval kezdted el eleit ez világnak, jaj léßen közepi, jaj léßen vége-is az te ki-mulásoznak.

Semmit abban nem tudß temetéfed hol

hol léßen, tißteßféges léßen, vagy gya-
ázatos léßen, talám az Vadaknak, Egi
madaraknak hasok koporßod léßen.

Mitt ragazkodol hát olly igen ez vi-
ághoz, földhöz vér az Isten ne bizzál
Tárházadhoz, nagyobb gazdagsága
volt Chrefus Királynak, ki hasonlo
Kuldushoz.

Világ bíró Sándor nem elégedék az-
zal, hogy mind ez világot el bírá hatal-
mával, magát Isten gyanánt imádtat-
ta vala, nagy fel-fuvalkodással.

Azonközben néki mérget adának
nnya, egy Samár kórömből, nagy Ba-
byloniában, sine el változék, az Király
meg hala, hát nints néki hatalma.

Tegnap nem volt elég ez világ gaz-
dagsága, im ma halva fekszik tsak négy
ing föld hajléka, az elöt lakozot nagy
ris palotákban, most az földnek gyom-
ában.

Nints hát itt mi nekünk maradando
tárolunk, mint az Bóltsek írják, Barán-
dokság

igirte, minden utaidot erőssen meg kötözte, hogy száz estendőt ély, nagy jó egészségben, talám azt nem engedte.

Bóldogbak nálunknál az mezei virágok, kertbéli szép Rosák, szép fűvek, Liliumok, nem rettegnek semmit, tudgyák meddig élnek vagyon nekik határok.

Tavaß melegétől melly nagy szépen indulnak, elsőben ujjulnak Pünkösztben virágoznak, Nyárban meg lankadnak, hideg őstre kelve, egyser s' mind elhervadnak.

Nints néked így dolgod ember ha meg gondolod, kemény szám adásod, bizonytalan halálod, nem tudod meddig élsz, de az nyilván vagyon, hogy egyser meg kel halnod.

Első oráját-is búletésed napjának, jaj sóval kezded el eleit ez világnak, jaj lében közepi, jaj lében vége-is az te ki mulásodnak.

Semmit abban nem tudsz temetésed hol

hol lében, tißteßéges lében, vagy gyázatos lében, talám az Vadaknak, Egi madaraknak hasok koporíod lében.

Mitt ragazkodol hát olly igen ez világhoz, földhöz vér az Isten ne bizzál Tárházadhoz, nagyobb gazdagsága volt Chrefus Királynak, ki hasonlo Kuldushoz.

Világ biró Sándor nem elégedék azal, hogy mind ez világot elbirá hatalmával, magát Isten gyanánt imádtattya vala, nagy fel fuvalkodással.

Azonközben néki mérget adának innya, egy számár kórömből, nagy Babyloniában, sine el változék, az Király meg hala, hát nints néki hatalma.

Tegnap nem volt elég ez világ gazdagsága, im ma halva fekszik csak négy fing föld hajléka, az elöt lakozot nagy fris palotákban, most az földnek gyomrában.

Nints hát itt mi nekünk maradando városunk, mint az Bóltsek írják, Sarándokság

dokság járásunk, ha ma vigan lakunk, nétalám az Urtól holnap el-hivattatunk.

Meg kérdik ott ember mint éltél ez világon, ha igazán jártál az te hivatalodban, számot adsz azokról, valamit el loptál az Ur talentumában.

Felebarátodat ha meg kissebitteted, hírében nevében ok nélkül meg sértetted, az élő Istennek kemény ítéletit soha el nem kerülhed.

Minden ember magát azért meg oltalmazza, rágalmazo szóktól nyelvét meg tartoztassa, el-veszendő kintsért, Arannyért, Ezüstért, lelkét el ne árulja.

Halando voltárol gyakorta gondolkodgyék, maga el felejtve semmit ne tselekedgyék, Isten tisztességét kivel meg bántaná, arrol meg emlekezzék.

M A S.

Bűnnek az ő földgya az halál jól tudgyuk, ez világ mely tsalárd azt-is nyilván-

nyilván láttjuk, világ végen vagyunk gyakorta számálljuk, de mi életünket tsak ritkán jobbittjuk.

Azért emlekezzünk az mi halálunkról, vegyünk példát immár ennyi meg holtakról, akar tsak az meg holt régi jámborokrol, szemünk előtt valo holt Atyánk fiáról.

Rövid életünkről szükség emlekeznünk, mely hamar ki mulunk arrol értekeznünk, de főképpen mikor közzülünk temetünk, az Ur adta volt ezt s' ő vötte-el tollunk.

Oh mely bépen ettől itt most intetünk, kit előttünk halva koporsóban látunk, hogy miis ez földön meg nem maradhatunk, az Ur adta volt ezt s' ő vötte el tollunk.

Vala kívánatos élete mi nekünk kedves kellemetes fokaknak mi köztünk, de mely hirtelenül költözék-el tollunk, az Ur adta volt ezt s' ő vötte el tollunk.

Igy

Igy volt bizonyára az ő akarattya; hogy mi seregünket ezzel látogassa, ez máji napon hogy ötett ki solitsa, az UR adta volt ezt s' ő vőtte el tollunk.

Nem sükség mi nekünk hát ötett siratnunk, noha vagyon mostan távozása tollunk; az ő példájával sőt inkább intetünk, az UR adta:

Siralmas ne légyen hát el távozása, csak ideig valo tollunk el válása, mert ő néki vagyon tsendes nyugodalma, az UR adta volt ezt:

Péllda és vigasság nagy szép ez mi nekünk, mikoron halottak temettettek tollunk, mert ezzel jelentyük hogy fel támad testünk, az UR adta volt:

Légyen azért nekünk az halál elménkben, hogy ne találtaffunk késsületlenségben, az utolsó oránk forogjon elménkben, az UR adta volt:

Oh mely szépen ismét földből fel támadunk, mikoron az Urtól mi meg bilitatunk, nagy örömmel mikor ő előtt te állunk, az UR:

Re-

Reméntelen rövid e' földön életünk, kit mi életünkben eszünkben vehetünk, edgyen ketten láttyuk mind el temettetünk, az UR adta:

Az földnek gyomrában noha bé tetünk, de Isten markában lében a' mi lelkünk, nem illik hát nekünk ezen kefergenünk, az UR adta:

Légyen az nagy Urnak kedves akarattya, ugy légyen mindenben az mint ő akarja, ez után kit bilit közzülünk ő tudgya, az UR adta:

Sőt inkább fejenként olly nagy buzgosággal, az mi Istenünknek alázatossággal, tegyünk dicfíretet egy sível és sájjal, az UR adta:

Jövel Izraélnek hatalmas vezére, jövel embereknek kegyes teremője, jövel és ne késsél seregek Istene, te hozzád kiáltunk tekints népeidre.

Hatalmas kezeden ajánlyuk lelkünket, te adtad testünkben jól tudgyuk ezeket, ez földön éltünkben te

táp-

tápláltál minket, halálunk oráján bátoríts bívünket.

M A S.

Notá: *Jer temessük el a' testet.*

Chrisztusnak hú Kereštyéni, illik ezt néktek meg tudni, az bűnért hogy meg kel halni, halál által údvezülni.

Adámnak nagy vétke miat, halál állá minnyájunkra, méltok valánk kárhozatra, örök pokolnak kinnyára.

De kik az Christusban hisűnk, haláltól semmit ne féllűnk, sőt illy reménségben légyűnk, halálból életre megyűnk.

Nem sűkség hát bánkodnotok, hol-takon siránkoznotok, pogány-modra jajgatnotok, mint ha hitnélkül volnátok.

Mert az kik hitben ki mulnak, azok Christusban nyugosznak, utolsó nap fel-támadnak, Christussal edgyűt vigadnak.

Kik

Kik még ez világon éltek, ez légyen dolgotok néktek, az bűnnek véget vessetek, és az Christusban hidgyetek.

Az bűnök ellen álljatok, és bűntelen vigyázzatok, gyakorta imádkozzátok, kísértetben ne jussatok.

El hadgyatok minden gonoszt, irigységet, rágalmazást, gyűlölséget, haragtartást, és nagy fok Bálvány imádašt.

Rébségségtől, tobzodáštól, ez világi fok gondoktól, életnek nagy munkájától, ojjá magát minden attól.

Józsásgot kövessetek, mértékletesen éllyetek, jámborságot visellyetek, és irgalmasok legyetek.

Ha ti ezekben maradtok, igaz hitben és ki multok, bizonnyal el nem kárhoztok, de örök életet nyertek.

Várjuk mi Idvezitőnket, hidgyűk meg szabadit minket, el változtattya testűnket, ditsóségre visen minket.

A L I A.

Nota: Szükség Keresztyének.

CUR mundus militat sub vana gloria,
cujus prosperitas est transitoria, tam
citò labitur ejus potentia, quam vasa figu-
li; quæ sunt fragilia.

Plus crede literis scriptis in glaciè,
quàm mundi miseri vane fallaciæ, fallax
in premiis virtutis specie, qui nunquam
habuit tempus fiducia.

Magis est credendum viris fallacibus,
quàm mundi miseris prosperitatibus, fal-
sis insaniis & voluptatibus, falsisq; stu-
diis & vanitatibus.

Quo Cesar abiit celsus imperio, vel
dives splendidus totus in prandio, dic ubi
Tullius clarus eloquio, vel Aristoteles ple-
nus ingenio?

Dic ubi Salomon qui fuit nobilis, vel
ubi est Samson Dux invictibilis, vel pul-
cher Absolon multum mirabilis, vel dulcis
Jonatas, multum amabilis?

Tot clari proceres; tot rerum spacia,
tòt

tòt ora Prasulum tanta victoria, tòt
mundi Principes, tanta potentia? in nictu
oculi clauduntur omnia.

Hæc carnis gloria, quæ magni pendi-
tur, sacris in literis flos fœni dicitur, vel
leve folium quod vento rapitur, sic vita
hominis ex mundo tollitur.

Quàm breve festum est hæc mundi glo-
ria, ut umbra hominis sunt ejus gaudia,
quæ semper abstrahunt æterna gloria, &
ducunt hominem ad dira de via.

O esca verminum, ô massa pulveris, ô
vox ô vanitas, cur sic extolleris, ignoras
pœnitus utrum cras vixeris, fac bonum
omnibus quàm diu poteris.

Nil tuum dixeris quod potes perdere,
quæ mundus tribuit intendis rapere, su-
perna cogita, quæ sunt in æthere, fœlix
qui potuit mundum contemnere.

M A S.

EMber emlekezzél az Bomoru halál-
rol, emlekezzél az halálnak rövid
orája-

orájáról. Emlekezzél emberi állat ilyen majd meg kel halnod.

Ember el változik mint az mezei virág, holval reggel meg virágzik, de estvére el hirtad. Emlekezzél emberi állat ilyen majd meg kel halnod.

Meziten jöttél az te Anyád méhéből, földből lóttél, földé ismét ilyen majd el változol. Emlekezzél:

Senki azt nem tudgya mikor léssen halála, az oráját s' az idejét senki meg nem tudhattya. Emlekezzél:

Azért úgy vigyázzunk mint az Christus meg mondta, mert nem tudgyuk hogy ha reggel, avagy este léssen. Emlekezzél emberi állat ilyen majd meg kel halnod.

Az Christus az élet és ő az fel támadás, az kik őtet hittel várják meg nem tsalatoznak. Emlekezzél:

Azért búkság nekünk ezekről emlekeznünk, várjuk vigan halálunkra az Istennek Bent Fiát. Emlekezzél emb:

M A S.

M A S.

Emlekezzünk mi Keresztény népek, hogy meg-halunk testünkben vétünknek, Új életet viseljük élünkben, ki mulását várjuk mi lelkünknek.

Az Bent Irás vigasztal meg minket, ne gyötörjük büntelen testünket, ne sirassuk úgy az Halottakat, mint Pogányok régen Pogányokat.

Hidgyuk Jéstét éretünk hogy meg hólt, fel támadot úgy mint meg mondta volt, azonképpen az bűnnek ki meg hólt, új életre Christussal ismét fel kólt.

Mint Adámban minnyájan meg hóltunk, az Christusban ugyan meg életünk, mert az Christus első támadásunk, ő utánna miis fel támadunk.

Christus le áll magas menyorságból, Bent Attyának parantsolattýából, mint mennyei jószágok az égből, dicfirtetik Angyalok bájokból.

Kik Christusban Hit által el nyugosnak, leg előbbör azok fel-támadnak, eleiben

eleiben vitetnek Urunknak, nagy hirtelen mihelt elragadtatnak.

Az Ur Christus országát ajánlja, Bent Attyának azt mikoron adgya, ellenségit hogy mind meg birándgya, és hatalmaságát elrontángya.

Keresztényének mind fel-ferkennyetek, meg lástok hogy ne vétkezzetek, Bent Iráfra igen siesetek, hogy ne legyen Hír kívül életetek.

Ha viseltük Adámnak ábrázattyát, Christushnak - is visellyük ábrázattyát, az Test és Vér az Isten országát, nem birhattya semmi vigaságát.

Fel támadunk minnyájan ítéletkor, és mi mind el változtatunk akkor, az Istennélésünk mi mindenkor, ez igékre nézzünk mi mindenkor.

Ez Igéket az nagy Bent Pál írta, hitetlenek ellen támasztotta, tanuságra mindennek ki adta, kiből nekünk örömet támasztta.

M A S.

M A S.

Emlkezzél élő ember, néked szól az holt ember: ne tsudálkozzál most én rajtam, ki vagy, én voltam, tegnapi napon én eleven voltam, jól látod hogy most meg holtam.

Azt jól tudod meg kell halnod, ez világból ki kell mulnod, nyavalyás lében az te dolgoz, míg élsz addiglan, életed ha meg nem jobbitod világban, réstelen les boldogságban.

Hadgy békét az kevelységnek, tégedet igen intlek, ismérd magadat erőtlennnek, gyarlosigkeitnak, ez máji napot ha néked engedték, hólnapot meg sem ígérték.

Ne halasszad napról napra, téréfedet fokára, mert az halálnak ő oráját, senki nem tudgya, az embert Isten hirtelen solittya, nagy hamar meg kell halnia.

Nám jól tudod mint lón dolgoz, amaz állu magában, fel fuvalkodék ő dolgozban,

B

ban, gazdagságában, kinek az Isten lelkét meg kíváná, hirtelen merről meghala.

Az gazdag-is ám mint jára, az mint Szent Lukás írja, ő temetése lőn pokolban, oly nagy kinokban, az szegény Lázár Isten országában, béméne nagy boldogságban.

Azért mostan Keresztyének, kik még ez földön éltek, kitérni bűnből siessetek, és jól éllyetek, mert igen rövid élete embernek, mit Szent Jób mond meg értsétek:

Rövid embernek élete, kit Ábso nyiállat szűle, tellyes nyavalyákkal ideje, minden ösvénye, mint mezőbéli virágnak bépsége, így mulik ember élete.

Mint az árnyék az felhőben, el fut és az fellegben, semmit ne bizzál életedben, jó szerentsédben, mert ha ma voltál nagy jó egészségben, holnap eshetel fekvésben.

Vzér

Azért úgy ély ez világban, késs légy minden orában, bé szállanod az kopor-foban, vig légy Christusban, hogy mikor Isten lelkedet meg kéri, meg adhassd nagy bátorságban.

M A S.

Az életnek rövid voltával intetünk az lelki vigyázásra.

EMBER emlekezzél utolsó napodról, az te haláloznak bizonyos voltáról, az te életednek kétséges voltáról.

Az Szent Irást nézzed mittől életedről, bizonyossá téssen te állapotodról, az mit az irás mond, nintsen kétség arról.

Szent Dávid Proféta életről azt mondgya: olyan mint az árnyék az embernek napja, mert hamar el mulik, azt minden jól láttya.

Olyan mint az álom élete embernek, és olyan mint az fű ki reggel virágzik, de este ha meg asz, tűzre bortsátatik.

B 2

Szent

Szent Jóbb Pátriarcha életről azt mondgya: Az embernek napja, mint az Béres napja, mely hamar ki telik, és jutalmát várja.

Mely kistűny az tsepp viz, olyan az mi napunk, és mely kistűny a' mák, olyan mi életünk, mint Bólts írásából, azt meg tanulhattuk.

Mint az fűst az szélből, hamar el osztatik, és mint kő az Napnak fényével veretik, az mi életünk-is hamar végeztetik.

Mint az futo Kővet, az Bólts meg azt mondgya: olyan mi életünk mint Hájónak nyoma, mint Madárnak nyoma, és az Nyilnak nyoma.

Olyan mint az harmat embernek élete, mely reggel az földnek le esik Binére, de el-űrad mihelt éri az Nap fénye.

Mitsoda az élet, sent Jakab azt kérdi? olyan mint az párah, mely kevesse látszik, de hamar el-mulik, és sohol nem látszik.

Mit

Mit ragaşkodol hát az te életedhez, mert nyilván te ember nem bizhatol ehez, sem ez földön való világi fok kintshez.

Nintsen néked ember maradando helyed, nintsen maradando városod te néked, az te városodatt az égben keresed.

Itt hágy ideiglen minket az Ur Isten, hogy az Jéşus Christust tanoljuk ez földön, dicşirjük az Istent mindenkoron ebben.

Vigyázz azért ember az te életedben, meg ne győzzön téged őrdög kísértetben, könyörögj Istennek hogy téged segillyen.

Tanoljad naponként Istennek Igi-jét, hogy az Jéşus Christust meg ismérd innét, ennek beşédéhez şabjad életedet.

Bátorságos ember ki Christust isméri, nem fél az őrdögtől, mert Isten segíti, nem fél az haláltól mert Christus élete.

B 3

Hadd

Hadd el immár ember az nagy ré-
ségeget, az nagy torkoságot, melly
rontya sivedet, az nagy irigységet, és
az nagy restséget.

De vigyázz te inkább az Urnak nap-
jára, mert nem tudod napja mikor lesz
s' orája, te azért mindenkor késő légy
halálodra.

Hogy ha te azt téved, ez sőkat meg
hallod: Jövetek el immár birni az or-
ságot, mellyet én ti néktek régen ber-
zettem volt.

Dicsíret Atyának az Ur Christus ál-
tal, ki így meg vigasztal az fel-táma-
dással, hogy mi-is örökké élünk szent
Fiával.

M. A. S.

Nota: *Jesus Christus Istennek.*

ELetemnek végső napját, Mint hogy
már el-értem óráját, Testem le-rébi
bűnének földgyát, Bátran meg-vijja
halál bajját.

Lelkem érzi hogy testemtől, Meg
kell válnia ez élettől, Tudgya búcsút
vében

vében földiektől, Mert így van rendel-
ve Istenről.

Azért dolgát ő-is bizza, Istenére ki
hozzája hijja: El-hitte, hogy őt Chri-
stus nem hadgya, Ez harczban segedel-
mét nyujtja.

Mert esküvéssel fogadta, Bizony-
mondással-is állatta, Hogy halálban a-
zok pártját fogja, Kik hivei, s' rájok
van gondgya.

Támadgyon-fel bár a' Sátán, de nints
hatalom bottya vállán, Nem örülhet
soha lelkem kárán, Mert meg váltott
Christus halálán.

Rettentsen pokol kinnyával, agyar-
kodgyék ordításával, Későüllyön reám
tüzes lángjával, Halálnak ő mérges nyi-
lával.

Isten ellen ha bűnt töttem, Ezért
akkor pöröllyön velem; Tudom fortél-
lya nem árt ellenem, Mert rébes velem
a' kegyelem.

Igyekezék az élettől, El-titani
ldve-

Idvezitőmtől, Ki-fognia hivek számok között; De nem ad ki Isten kezéből.

Ennyi ellenségim között, Christus ki magának gyűrűzött, Nem hágy, mert hit reménséget szerzett, Kit nállam mind eddig meg-őrzött.

Edes Jézus segedelmem, Kérlek, már légy jelen mellettem, Pálya-futásom im el-végeztem, Le-tőtt jutalmát add meg nekem.

Angyali tábor ne késsék, Kik lel kem hozzád fel-kisírnék, Abrahámnak kebelébe vigyék, Hol Lázárral edgyűt nyugodgyék.

Testem el-temetni hagyom, Földnek mint anyámnak ajánlom, Itélet napig hol nyugodalom, Adassék néki csendes álom.

Fel-támadás felől hitem, Vagyon alhatatos értelmem: Jó bizodalom, reménség engem, táplál mert leß életre mentem.

Tudom porrá válik testem, De hiszem,

sem, hogy én Idvezitőm, Ujjult testbé semeimmel nézem, Mikor léßen nékem Itélőm.

Hogy ha békit letéteti, Itélethez magát kéßiti, Akkor lelkem-is áldásod véßi, Kinek részét már lelkem éli.

Nem leß nekem félelmemre, Ha mondatik, hogy itéletre, Kellyetek-fel holtak szám-vetéfre, Mert el-jött Bíró fizetéfre.

Bátran a' trombita sóra, Bent Angyalok fuvallására, Fel-támad testem, mert vigaságra, Menybe vitetik bódogságra.

Testemnek hát el-alvásán, Nyavalyáktul meg-nyugovásán, Töletek való el-bútsúzásán, Ne sirjatok illy bódog sorsán.

Vigan inkább kisírnétek, A' sírben ötettt bé-tegyétek; E' világon Istent úgy félyétek, Bódogság javát hogy élyétek.

Aldott Jézus végső sómat, Hallyad,
Bí elégeld

elégeld-meg harcizomat, Terjezd-ki
lelkemnek Bent markodat, Réßeltesd
velem orßagodat.

Hol Binrül Binre Atyákkal, azt kiál-
tsam bóldog Juhokkal: Légy áldott
Bent Atyám Christus által, Bent Bent
Bent légy örök áldással.

PSALMUS XXXIX.

Dixi vias custodiam meas, Et tale vi-
tabo ne fas. Ne prava lingue verba
proferam, Et damna delicto seram, Sed
labra freno per silentia Oforis in presen-
tia.

2. Obmutui prudentia tacens, Lati
parum dictis agens Mecum doloris rumi-
no cibum, Nunquam movendo jurgium,
Ardens cor indignationibus, Erupit his
sermonibus.

3. Vite doce me terminum Deus, Fi-
nis, nota, qui sit meus. Et computacum
mensibus dies, Annis quibus daret quies.
Mensura palma tota sanitas, Humana nil
est vanitas.

4. Hen

4. *Hen quam nil mortalis est homo?*
Carnis caduca qui domo Bullam refert,
umbra modo volat, Curis licet se torque-
at, Multas opes nummosq; colligit, Nec
quem manent, intelligit.

5. *Ergo cui considerem Deus? Tu so-*
lus es tutor meus, Absolve me culpa gra-
vissima, Nec connive stultissima Ut pau-
perem me turba rideat, Obprobriis &
strideat.

6. *Mutus fui fariq; non volens, Com-*
pescui linguam dolens. Illud mihi sed Jo-
va qui facis, Averte plage vim gravis.
Dextra tua me virga deprimit, Terrore
cor hinc deficit.

7. *Quando reum corrector increpas,*
Et ferre pœnas imperas, Forma decus ceu
vestis interit, Corrosa blattis qua perit.
Hen quam nil, quam vanus est homo In
corporis vana domo?

8. *Audi gementis vota, nec meis, Sis*
Jova surdus lacrymis. Nam sum peregr-
inus vel advena, In stirpe patris mei.

B 6

Ab

*Ab parce: vires da resumere, Tollar pri-
usquam funere.*

PSALMUS XL.

DEsideravi cordis intimo, Suspirio spe-
rans Deum, Votum sed audivit meum
Et me potens eduxit infimo, Mortis lacu
jacentem, Orci luto madentem. Exinde
posuit Forti super leves Petra mihi pedes,
Gressumq; dirigit.

2. Ori meo carmen dedit novum, In
nominis laudem sui, Multis licet quo per-
fui, Prudenter ut credant in hoc bonum,
Fidens ei beatur, Qui vana nil moratur,
Nec curat efferos, Mendacium doli, Do-
ctos malum loqui, Sed vitat exteros.

3. Quam magnus es miraculis Deus,
Nullus tua prudentia, Est finis & clemen-
tia, Mortale quam non exprimit genus.
Vires tuas videbam, Narrare non vale-
bam: Non victimam petis, Nunquam li-
tatio Ori placet meo, Aures meas feris.

4. Ara calenti vel piaculo, Placare
nun-

nunquam sed tibi Parebo praesens, rettuli.
De me libro scriptum manet suo, Quod
te sequor monentem, Et recta me docen-
tem, Legis nec immemor, Praecepta regu-
la Fussi meum tua, Servare sancta cor.

5. Justissimum coram frequentia Coe-
tus fidelis te canam, Os nec meum eludi
sinam, Ad muta quod tu scis silentia, Sed
praeo veritatis, Magnaq; caritatis Sem-
per tua frui, Te candidissimum, Mitem,
piissimum, Laudator extuli.

6. Ergo favorem, quaeso Jovami Non
aufer, at per gratiam Servato me fidus
tuam, Nam me gravis moles premit ma-
li, Delicta me fatigant, Visusq; luce pri-
vant, Et plura sunt comis, Quas fert ca-
put meum, Lethiq; cor reum, Miris tre-
mit modis.

7. Aegrum misertus sed leva, rogo,
Velociter me libera, Confusiones his para
Qui persequuntur me necis dolo. Turpes
cadunt retrorsum, Fraudes mihi seorsum

*Qui pessimi struunt, Perdas raboribus
Qui semper oribus, Sic sic jaces, ferunt.*

8. *Sanctis boni litentur in tuis, Qui
te requirant seduli In spe salutis creduli,
Et laudibus te pradicent suis. Me paupe-
rem dolores, Sectantur & labores. Cu-
ram Deus mei, Sed tu gerens ades, Pro-
testor adjuvés, Ut me, cito veni.*

M A S.

*Az Anyák és Anyák vigasztaltatnak gyer-
mekek fel támadásával.*

HAdgyátok el hú Keresztényének, faj-
dalmát ti Biveteknek, senki ne si-
rassa halottját, mert vőtte ő nagy ból-
dagságát.

Anyák búnyyenek meg sirástól, el-
felelkezzenek fiokról, mert nem halál
az ő halálok, de életben meg ujjulások.

Ez képpen az el vetett magok, ro-
hadással nevedekendők, és bépen feje-
ket vetendők, végre jó-gyümölcsöt
adandók.

Fogad

Fogad bé azért az holt testet, kebe-
ledben föld vegyed őtett, nyugosfad-
meg az ő tagait; mint az édes Anya
magzatit.

Föld hiven tarts az testet benned,
mert mikor az Christus el jövend, meg
kivánnya az testet tölled, így lében bi-
zonnyal el-hidgyed.

Noha mostan ő rothadando, és üdö-
vel porrá léendő, de feltámad Isten so-
vára, és Angyali trombita bőra.

Mostan az UR Istent dicísrjúk, az ő
nevét fel magasztallyuk, az Christus Jé-
susnak általa, dicísrtesték örökké, Amé.

M A S.

Nota: Sok rendbéli próbák vadnak:

HA gondolod élő ember te állapato-
dat, mely nehezen nagy munkával
éled világodat, veréjétkkel nagy gon-
dokkal táplálad magadat.

Még-is látod hogy ez világ igen ál-
hatatlan, ha mitád-is, de nem léfzen
mind

mind egy állapotban, hát ne hidgyed tsalárd voltát, mert meg tsal dolgodban.

Azt jól hallod melly fokaknak volt nagy gazdagságok, fok marhájok nagy fok kintsek és nagy Uraságok, im jól látod halál által ki multak mind azok.

Ki volt gazdagb e' világon mint Chrefus Király volt, nem menthette meg fok kintse, végre ugyan meg holt, Alexandert nem mentheté meg hatalma, s' meg holt.

Ki volt ismét itt valoban benteb az bent Jóbnál? ki birt marhát ez világon többet ő nálánál? de lám nem volt ő néki-is frigye a' halállal.

Az Szentek - is a' halállal vallyon s' nem vittaké? fok kinokkal nyavalyákkal nem hartzolodtaké? imé látod ez világbol, nem de ki multaké?

Senkit azért imé látod hogy az halál nem néz, mind gazdagot mind az begényt

gényt ő el vinni nagy kéß, ha az határ kit lsten tót emberhez közel leß.

Kevélységed meg ne nyomjon halálodhoz légy kéß, azt véledé hogy a' halál olyan mint lépes méz, ha meg nem térß, örök kinod bizony ez által leßß.

Gazdag vagyé avagy begény? téged az meg nem ment, az haláltól sem okosság sem bõltseffég nem ment, sem Csásárság sem Királyság tölle meg nem menthet.

El mehetzé ő elõtte kietlen helyekben? vaj ki okos bizony meg lel, meg kinoz testedben, és az után ugyan bévét ilyen mély veremben.

Mathusael, Adám, Noe, mely fokáig éltek, de lám végre hálojában halálnak kerültek, ő elõtte semmi helyben el nem rejtezhettek.

Az bent Pállal ha beßélnél te világ-nak fia, el rendelte egyßer lsten hogy meg

Nota: *Oh te meg halando emberi*

Halando emberek kik most jelen vadtok, ti vég orátokrol úgy gondolkodgyatok, mert Atyátok fia halva jóllattyátok:

Az halál fizetés történt most ő rajta, ez után kin esik csak az Isten tudgya, mert ő hatalmában életünk határa.

Rettenetességet inditson ez néktek, ha vakmerőképpen bűnben élendetek, kemény szám-adsra jut az ti igye-tek.

De mint fogtok számot adni az Istennek, ha ellene jártok ő bent Igéjének, véget nem akartok vetni bűnötöknek.

Magatokat kérlek el ne hiteffétek, Isten kegyelméről meg emlékezzetek, héában ne légyen árrol reménységtek.

Az Christus halála sem használ mindennek, sem érdemeseknek, sem bűnben élőknek, használ csak az igaz hű Keresztényeknek. Ne

Ne bizzatok tehát ember érdemében, se ne maradgyatok számtalan bűnökben, részesek úgy léstek Isten kegyelmében.

Idvességét minden igazán keressé, Isten kegyelmében bizodalmit vesse, hitit bent étlettel jól meg ékesítse.

Ki végig meg marad hitben az idvezül, testi halálhoz-is jó rendel az késül, Christussal egyemben Menyországban örül.

PSALMUS XXXVIII.

Haragodnak nagy voltában meg indulván, Ne fedgy-meg Uram engem, Búsult gerjedezésedben Rám te kintvén, Ne büntes meg Istenem.

2. Nyilaid belém lövettek, Kik se reznek Ennékem nagy sérelmet, Kezeid nagy sullyosága Hátam nyomja, Es sanyargat engemet.

3. Testemnek semmi részében Epség nintsen, Te nagy haragod miatt, Cson-

Csontaim megháborodtak, Nem nyug-
hatnak En nagy bűneim miatt.

4. Mert ez én nagy gyarloságim, Es
bűneim Fejem félyül halladtak, Kik-
nek nehéz terhes voltát, Sullyosságát
Tagaim nem bírhatták.

5. En sebeim el-fenyvettek, meg
bűshódtek, Ki miatt nagy siralmom,
De ezeknek inditoja, Szerző oka, Az
én nagy bolondságom.

6. En nyavalyáim gyötrennek, Le-
görbeztnek, Ki miatt nagy kint látok,
Minden napon gyász ruhában, Járók
sírván, Sérelmimben ohajtok.

7. Mert el vajuttak ágyékim, Fá-
nak belim, Kik szintén el-száradtak,
Ugy hogy én egész testemben, Epség
nintsen, Tagaim el-bágyattak.

8. Igen el-erőtlenedtem Es törőd-
tem, Ez mondhatatlan kínban, Sirok,
ordítok büntelen En sívemben E' Ber-
telen nyavalyán.

9. Minden mostani kérésem, En
Istenem,

Istenem, Vagyon szemeid előtt, Es
minden fohászkodásom, S'ohajtásom,
Tölled el nem rejtetett.

10. Szivem nyugalmat nem lelhet,
Igen rešket, Minden erőm el-fogyot,
Szemeim világossága, Vidámsága En
töllem el-távozott,

11. Minden én felebarátim, Es ro-
konim En töllem iszonyodtak, Atyám-
fiai, Bomsédim, Ismérőim, Mellőlem el
távoztak.

12. Az kik életemre törnek, Es
kergetnek, Hálót vetettek titkon, Es
az kik engem gyűlölnék, Bút Bere-
nek Ennekem minden napon.

13. Kiben siketnek kell lennem, Es
fülelnem, Noha nagy szitkot hallok,
Szájammal szólni sem mérek, Csak
vesteglek, Mint az néma halgatok.

14. Mint az siket olyan vagyok,
A' mit hallok, hallatlanná kell tennem:
Mint az kinek mentségére, Nintsen
nyelve, Ollyá kell nekem lennem.

15. De

15. De én tsak Istenben bizom, Es el-várom, Hogy kérésem meg hallja, Mert sivem hozzá emelem, Es el hibem, Hogy búkségem meg-látta.

16. Ezt mondom Uram, és kérlek, Hogy im ezek ne nevéssenek rajtam, Mert ha lábam meg-botlanék, Vagy meg esnék, Gajdolásnak én rollam.

17. Hogy ha így kell sántikálnom, Es bajlodnom, Félek azon hogy nékem En sivem el keseredik, Es meg sérűk, S ralmas leű énnékem.

18. Hamiságimot meg vallom, Nem tagadom Gonosb teteményimet, Bűnem miá lótt sebek, Kesergetnek, és gyötrennek engemet.

19. Az én ellenségim élnek, Es örűlnek, Erősödnek oránként. Az kik ok nélkül gyűlölnek, én rám törnek, Sokasulnak naponként.

20. Ezek reám dűhöttenek, Es kergetnek, Kikkel én sok jót töttem, De ezt tsak azért mivelik, Mert irigylik, hogy én a jót követem.

21. Uram ne hagy-el engemet, nézd ügyemet, Mert egyedűl maratam, Kérlek légy irgalmas nékem, En Istenem, Mert csak te benned biztam.

22. Azért töllem ne állj mészze, Szány-meg végre, En kegyelmes Istenem, Segedelmeddel ne késsél, Sies jö-el, En édes idvestégem.

PSALMUS CII.

HAlgasd-meg Uram kérésem, Tekints-meg esedezésem, Beszédem jusson hozzád, Ne rejsd el töllem orczád, Hajtsd én hozzám te fűledet, Enyhítsd-meg nagy inségemet, Midőn kiáltok Ur Isten, Sies halgasd-meg kegyessen.

2. Mert napjai életemnek, Olly hirtelen el kelének, Mint az fűt és a pára, Es mint az tűzhely pora, Minden tsontom úgy el-űaratt, Szivem mint a fű el-hervett, Ugy hogy az én ételemet, El-felejtém kenyeremet.

3. Bőrtöm csontaimhoz ragatt, Ke-

szerves siralmom miatt, Ez iszonyu inségben, Ollyatén lőttem bintén, Mint Pellikán az pusztában, Siralmas kiáltásimban, Ollyá lőttem mint a' bagoly, Ki az kietlenben huhol.

4. Ollyan vagyok mind untalan, Mint veréb az eszterhában, A' melly egyedül maratt, Ellenség reám támadt, Gyaláznak engem naponként, Es kik bossontnak oránként, Ha kinek vesélyt kívánnak, En rollam példát formálnak.

5. Por hamu nékem kenyerem, Mellyet étel gyanánt érzem, Italom könyveimmal, Elegyitem mint vízzel, A' te nagy haragod miatt, Kinek tűze úgy fel lobbant, Hogy engemet fel emelél, Es ismét az földhöz útel.

6. Az én időm im el-mulék, Mint az árnyék el enyészék, Minden testem el asz, Mint az le-kasált széna, A' mely meg nem éled többé, De te meg maradsz

radsz örökké, Es az te emlekezeted, Mind örökké meg tart hired.

7. Azért kelly fel oh Ur Isten, haragod ne gerjedezzen, Sion városát szánd-meg, Es néki kegyelmezz-meg, Mert már im az idő el-jött, Es az mely már sokat késett, Jelen vagyon az az óra, Hogy dolga fordullyon jóra.

8. Hogy az te szolgaid végre, öszve gyűlvén az szent helyre, El pusztult korakásit, Kedvellyék épülésit, Es ostan az pogány népek, Uram nevedet rettegjék, Ez földön minden Királyok, Meg-vallyák hogy te vagy Urok.

9. Mert az Ur jól meg építé, Az Siont meg ékesíté, Es ditsőségít itten, Meg-mutatá ismétlen, A' nyomorultak panasztát, Meg halgatá nagy siralmát, Kéréseket meg nem veté, Sőt kegyelmessen tekinté.

10. Ezt ember hiven fel-irja, Hogy meg-maradgyon mindenha, Légyen emlekezetre, Nemzetségről nemzetre,

Hogy az jövendő nemzetek, Kik még ez földre bűletnek, A' menybéli Istent áldgyák, E' dologért magasztallyák.

11. Hogy alá néz onnan fellyül, Az ő magas szent helyéből, Az menyből alá nézel, E' földre le tekintél, Hogy meg hallya kéréseket, Az foglyoknak inségeket, Es azokat ő meg tartya, Kiket ítéltek halálra.

12. Hogy szentneve az Istennek, A' Sionban dicsőítessék, Es az Jérusalembe Aldassék dicsősége, Midőn a' népek seregben, őbve gyűlnek ez szent helyben, A' Királyok-is itt lésnek, Es bolygálnak az Istennek.

13. Le-veré az én erőmet, Ez utban és életemet, Meg-rövidité és én, Így bolygék keserveffen, Ne hadgy elveßnem Ur Isten, Eiletemnek közepiben, Mert mind örökké meg vadnak, Eßtendeid el nem fogynak.

14. E' földet te teremtetted, Es eképpen helyheztetted, Csak te kezéd munká-

munkája, Az égnek alkotmánya, De ezek mind el-veßendők, Uram te meg maradsz de ők, Mint az ruha, mind elkopnak, Szépségeiben meg nem állnak.

15. Es midőn Uram akarod, őket úgy el változtatod, Mint az el viselt ruhát, Az melly téltul meg-ßakadt, Te vagy az ki régen valál, Voltod változás nélkül áll, Te eßtendeigne vége, Nem lészen soha örökké.

16. Azért az te bolygaidnak, Fiai meg-ßaporodnak, Es meg-maradnak végig, Az az, örök időkig, Az néked bolygó hivek, Es egész ő nemzetsegek, Meg állnak és meg maradnak, Es örökké el nem fogynak.

A L I A.

Prudenti Carmen in Exequiis.

*Am mœsta quiesce quarela, lachrymas
suspendite matres, nullus sua pignora
plangat, mors hac reparatio vita est.*

Quid nam sibi saxa cavata, quid pulchra volunt monumenta? res quod nisi creditur illis, non mortua sed data somno.

Nam quod requiescere corpus, vacuum sine mente videmus, spatium breve restat, ut alti, repetant collegia sensus.

Venient citò secula, cum jam, Socius calor ossa revisat, animataq; sanguine vivo, habitacula pristina gestet.

Quæ pigra cadavera pridem, tumulis putrefacta jacebant, volucres rapiuntur in auras, animas comitata priores.

Sic semina sicca virescunt, jam mortua, jamq; sepulta, quæ reddita cespite ab imo, veteres meditantur aristas.

Nunc suscipe terra fovendum, gremioq; hunc concipe molli, hominis tibi membra sequestro, generosa & fragmina credo.

Anima fuit hæc domus olim, factoris ab ore creata, fervens habitavit in istis, sapientia, Principe Christo.

Tu depositum tege corpus, non immemor

mor ille requireret, sua munera fictor & author, propriiq; anigmata vultus.

Venient modo tempora justa, cum spem Deus impleat omnem, reddas patefacta necesse est, qualem tibi trado figuram.

M A S.

Nota: Christusnak hû Keresztényei.

JER temetsük el az testet, kiről nélegyen kétségünk, hogy az Itélet napjára, fel nem támadna igazán.

Föld és az földből való ő, földé vi-bontag léjendő, de földből ismét feltámad, Urnak Sovát mikor hallja.

Az ő lelke örökké él, az más világon Istennel, ki Bent Fiának általa őtett bűnből meg váltotta.

Az ő nagy nyomorusága, jutott immár bődogságra, ha viselte Christus igáját, a' halál néki nem árthat.

Lelke tsendeffégben nyugszik, teste az földben aluszik, onnan Itélet napjára, fel támad nagy vigaságra.

Itt volt ő nagy félelemben, de ott lében tsendességben, örökké való örömben, és hatalmas fényességben.

Serkennyünk fel Keresztényének, intnek minket sent irások, borgalmatozon vigyázzunk, mert nekünk is meg kell halnunk.

Erre Isten adgyon erőt, Fia által mert ő ki vót, az veszedelmes pokolból, és véghetetlen kinből.

Eő mi töllünk dicfirteffék, örökké magasztaltassék, az Atya, kinek tisztesség, légyen és örök ditsőség.

M A S.

Nota: *Az Istennek jó voltáról.*

JER tegyük - el az testeket, adgyuk meg tisztességeket, jelentsük meg mi hitünket, atyafi szeretetünket.

Földből teremtetek voltak, földé ismét el változnak, Itiletre fel támadnak, mikor hallyák sovát Urnak.

Ez világon miglen éltek, sok nyavalyákat

lyákat szenvedtek, kikkől már ki menekedtek, nagy nyugalomra mentek.

Az Christusnak sent halála, lőtt ő nekik váltságokra, és az ő fel támadása, lőtt meg igazulásokra.

Már sem ördög sem az halál, nem árthat nekik bizonynyal, meg váltattak Christus által, mondhatták azt bátor-sággal.

Oh te halál hol fulákod? Pokol hol te diadalmad? nints rajtunk semmi hatalmad, meg töretett birodalmad.

Tsendességben ők nyugosznak, de ez remenségben vadnak, hogy még ők fel támadhatnak, Menyben meg koronáztatnak.

Gyarlok voltak ő testekben, de lessnek nagy ditsőségben, hogy fel támadnak örömben, mint Nap ő fényességben.

Mi nekünk - is légyen hitünk, ez jókban edgyesek lesünk, ha Christus

Jésusban hiszünk, örök bódogságot veszünk.

Dicsrteffél Atya Isten, bent Fia által Mennyégben, vigasztaly meg Szent Lelkessel, hogy maradassunk jó hitben.

M A S.

Jésus Christus Istennek bent Fia, bűnös népnek igaz meg-váltoja, Kereszt-fán ki haláloddal, Atyád kedvében jutatal.

Keserves kénn-vallásodért, kegyelmez nekem haláloedért, halállal bajvívásban, biztads lelkem ki multában.

Szememnek világossága, fülnek mikor el fogy hallása, nyelvnek eljő meg állása, közelget szívnek romlása.

Budulni ha kezd én elmém, el távoznak töllem segidim ne hadgy ne hadgy én Christusom, segily utolsó orámon.

Ez életnek árnyékából, végy ki halálnak nagy kinnyából, ördögnek tsáfárságától, oltalmazz álnokságától.

Lel-

Lelkemnek adgy jó ki mulást, kezdedben adom azt nagy bizvást, testemnek földben nyugovást, eljöttödíg adgy aluvást.

Az te itéleted napján, állas engem elődben bizvást, só-sóлом légy akkor nekem, az életet add meg nekem.

Mint igédben fel fogadtad, esküvéssel bizonyítottad: Bizony bizony mondom néktek: igémbe lesz életetek.

Ha azt ti meg tartándgyátok, nem főjthat meg soha haláltok, és ha színtén most meg-haltok, tsak álom léfzen haláltok.

Az én hatalmas kezemmel, abbol ki hozlak nagy örömmel, országomban ti lakoztok, örökös lesz maradástok.

Velem lében örömetek, kit én meg berzettem ti néktek, változik keserűségtek, bódogság lében tijeitek.

Enged nekünk mind ezeket, UR Jé-sus ki nyerted ezeket, botsáds meg mi bűncinket, adgyad valhassuk ezeket.

C 6

Mikor

Mikor halálunk oráján, el-jő Lelkünknek kimulása, igéd támaszba hitünket, és te vedd hozzád lelkünket.

M A S.

MAgamban el végezém és mondám, hogy dolgom meg tartoztatnám, hogy nyelvem oly igen ne ijedne, ki énnékem bút szerzene, én sájamra zabolát vetettem, mig az hitlen áll előtttem.

En mint az néma vesteg halgaték, még az jórol sem beállék, sőt fájdalom-is titkolnom kelle, kin férelmem öregbűle, égh vala szívem hogy meg gondolám, el tűzesülvén ezt mondám:

Mutasd-meg Uram éltémnek végét, és meddig éltetz engemet, az napok sámat jelents-meg nekem, mig kellez világon élnem, mert űdöm nálad tsak egy araszni, előtted életem semmi.

Bizonyára mulando az ember, ki magának fokát ígér, mint az árnyék az ember,

bér, el mulik, még-is szorgalmatoskodik, fokát gyűjt és fok marhát rak össze; nem tudja kié lesz végre.

Uram hát nekem kibén kell biznom, nints kívülled vigaságom, ments ki engem minden inségimből, és az bolondok nyelvétől őrizz meg, hogy ők ne tsufollyanak, midőn ez inségben lának.

Mint az néma halgatok erőssen, sájam fel-sém nyitom, mert tudom, hogy mind te tselekedted, tsapásod rollam el vegyed, mert kezednek kemény volta miat, minden életem el lankatt.

Mert midőn te meg-fedded az embert, az ő nagy gyarloságáért, azonnal el vess sép ábrázattya, mint az molytól az sép ruha, lám az ember mely igen mulando, semmi dolga nem állandó.

Halgasd-meg Uram könyörgésemet, kérésemre ne légy siket, mert előtted

vendég és barátok mint Atyáim olyan vagyok, sünnyl meg töllem had vegyek erőt az én ki mulásom előtt.

M A S.

MAR el megyek az örömben, Paraditsomnak kertében, lések Istennek kedvében.

Immáron bé tellyesedék, kit életemben foksor hallék, hogy még halálnak fizetnék.

Keresztyén Hitnek jutalmát, már el vésem diadalmát, az életnek koronáját.

Lelkem Abrahám keblében, testem is nyugszik az földben, de vagyok illy reménségben.

Onnét hogy még fel támadok, Christus Jéussal vigadok, azért lelkemnek így szollok:

Sies az bódog Városban, az hová bé vagyok irván, az Mennyeknek országában.

Drága

Drága szép lako városunk, hol Isten-nél edgyűt lakunk, Christus-is örökös társunk.

Ez városnak bódogságát, tündöklését, gazdagságát, fok irás mondgya mi voltát.

Abban ugy mond: nem sükséges, Nap és Hóld nem kellemetes, Isten benne fényességes.

Keferűség sem irigység, nintsen sántaság, betegség, nintsen ott nyomorult vénség.

De minnyájan fel támadván, léssünk erőfs állapotban, Christus esztendeje tájban.

Ott nints továbbá kevélység, nem uralkodik az éhség, szeretett lesz az elégség.

Léssünk Hívek egy seregben, mind egyenlő ditsósságban, Szent Pál mondgya levelében.

Gerjendez edgyűt berelmünk, Istennünkhez dicfirtünk, arról sem felekezünk.

Archana-

Archangyalok Patriárchák, Apostolok és Prophéták, meg-ismérnek Atyánk Anyánk.

De mind nagyobnak mondatik, hogy Isten velünk lakozik, kinek ditsőség adassék.

Dicsirteffél Atya Isten, Szent Fiad által Mennyégben, örökkön örökké, Amen.

M A S.

Az bált ember jól állapattya felől.

MEg szabadultam már én a' testi haláltól, és meg-menekedtem minden nyavalyáimtól, bűntől, az haláltól, ez tsalárd világtól, az örök kárhozattól.

Lelkemet ajánlom az hatalmas Istennek, és testemet hagyom ő Annyának az földnek, ez világot pedig az én feleimnek, és az benne élőknek.

Az testi halálból mégyek örök életre, és meg mondhatatlan öröme, dicső-

tsőffégre, kit kezdettől fogva az Isten meg szerzet az őtett szeretőknek.

Nintsen már hatalma én rajtam az ördögnek, ez tsalárd világnak, sem az kegyetlen bűnnek, mert Christus elrontá ezeknek hatalmát az ő Szent halálával.

Az Atya Istennek vagyok én berelmében, az ő Szent Fiáért kedvében, kegyelmében, részesfé tött engem minden örökében, az örök ditsőffégre.

M A S.

MIt bizik ez világ ő álnokságában, kinek szerentséje vagyon elmulásban, ő hatalmasága hasontalanságban, miképpen föld edény vagyon elromlásban.

Többet hidgy az jégen meg irt irásoknak, hogy nem mint ez világ hiv tsalárdságának, és kép-mutatásból való jutalmának, soha ne hidgy világ nagy bizodalmanak.

Inkább kell hinnie tsalárd embereknek,

nek, hogy nem mint világi hamis be-
rentsének, és ő bolondságos fertelmefé-
ségének, hamis tudománnak és ő hü-
ségének.

Mond meg hol Salamon ki volt igen
Nemes? a' vagy hol az Sámson ki volt
győzedelmes? mond-meg hol Absolon
ki vala bépséges? avagy a' Jonatás, oly
igen berelmes?

Hová lón Julius nemeshatalmával?
hová lón az gazdag ő lakodalmával?
avagy az Tullius szépen szollásával?
vagy Aristoteles bölts tanításával?

Ennyi fok szép dolgok és nemes fér-
fiak, világi nagy Urak ennyi birodal-
mok, ennyi Fejedelmek és erős hatal-
mok, egy-üszem-pillantásban mindenek
el mulnak.

Ez testi gazdagság nagynak betsül-
tetik, de az szent írásban virágnak
mondatik, avagy az mely levél féltől
ragadtatik, ez képpen világból minden
ki vétetik.

Oh

Oh mely igen rövid világ ditsósífé-
ge, mint ember árnyéka olyan ő örö-
me, mely soha nem vißen embert üd-
veffégre, sőt inkább rettenetes fertel-
mességre.

Ez mostani testünk férgeknek étke-
ji, kit bizonynyal tudunk hogy porrá
léjendő, azt penig nem tudjuk med-
dig ő élendő, kérlek tégy jót azért med-
dig vagy élendő?

Azt ne mond tizednek az mi el mu-
lando, ez világ mit ígir az penig vesen-
dő, mennyei dolgokat te légy keresen-
dő, ez boldog kereset, ki el nem mu-
lando.

M A S.

Nota: *Halando emberek kik most.*

OH te meg halando emberi nemzet-
ség, ez világban élted melly igen
vesetség, ha te néked nem kell Chri-
stus egy üdveffég.

Mitt üzöd olly igen ez árnyék vilá-
got, mit követed testi forgalmatossá-
got,

got, miért nem hagyod- el az fok tsalardságot?

Tsak szorgalmatos vagy hivságos dolgokban, az fok rébségében, és tobzodásokban, külömb külömb-féle fok gonofságokban.

Tudod hogy az halál rajtad uralkodik, nem tudod mely oránn lekedett meg kérlek, valamiként éltél hidgyed meg- kérdezik.

Im az Ur Istennek rajtad nagy ostroma, külső ellenségnek ő nyomorgatása, hirtelen halálnak rettenetes volta.

Dög halálnak mérge látod rajtad vagon, mit tudsz benne ha ma leked el ki mullyon, Isten eleiben sám- adásra álljon?

Még sem ismerek meg te állapotodat, nagy vakmerőségre vetetted magadat, mit tsudálad tehát Istennek boszuját?

Jaj az te életed olyan mint az virág, mely hamar el hervad, meg sárad, és
meg

meg asz, illy hasznat ad néked ez veszendő világ.

El mulik mint árnyék ember az te napod, mint az füst és párah életed halálad, egy sem-pillantásban hogy ha élsz, nem tudod.

Ebredgyél fel azért magad ved esedben, hadd el bűneidet ély jámbor életben, Isteni félelemben, hitben, reménységben.

Nagy örömmel késűly az Christus napjára, mikor el jó hozzádd az te halálodra, vigan várjad ötött szabadulástodra,

Mert minden inségből akkor ki ment téged, ígért boldogságot meg adgya te néked, ha ő benne lében hited, reménléged.

Halálad oráján hijad segidségre, lekedet ajánlyad hatalmas kezébe, hidgyed téged visen örök ditsősségbe.

Kérjük azért miis a' mi Istenünket,
halá-

halálunk oráján hogy ne hadgyon
minket, de adgya - meg nekünk örök
életünket,

PSALMUS VI.

O Rex supreme dira, Sontem furens in
ira, Ne me corripas, Zelo tui furoris,
In carcerem doloris, Nec me conjicias.

2. Sed gratiam refunde, Et memo-
vens abunde, Sanato fragilem Exhausta
nam priore, Hæc ossa me vigore, Reddunt
exanimem.

3. Et spiritus gravatur, Terrore san-
ciatur, Cordi nulla quies, Quam me diu
gementem, Pondus crucis ferentem, Tri-
stari facies.

4. Conversus ergo tutum, Et vinculis
solutum, Serva propitius, Et patrio fa-
vore, Me mortis à rigore, Salvato citius.

5. Nam luce si carentes, Exstingui-
mur jacentes, Quis te glorificet, Quis,
quæso te sub umbra, In contemnentemba,
Vivum magnificet.

6. In

6. In nocte plora tota, Fleuq, strata
lota, Suspirante rigo, Urgente præ dolore
Udum cubile rore, Ceu stillante lino.

7. Mærore cor liquefcit, Forma color
senescit, Vires deficiunt, In me perire vi-
sum, Sannis movere risum, Hostes inci-
piunt.

8. At vos truces tyranni, Proscribo
jure banni, Cedatis pœnitus, Hos nam
Deus misertus, Et me juvare certus, Ex-
audit gemitus.

9. Vultum Deus reflexit, Et lacrymas
respexit, Ardentes queruli, Quæcunque
postulavi, Jam dives impetravi, Et plus
quam petii.

10. Hostes sed in pudore, Frontis do-
lent rubore, Decepti pariter, I nunc co-
hors malorum, Illuderes piorum, Impin-
ges graviter,

PSALMUS LXXXVIII.

O Summe salvator Deus, Te per diem
te nocte tota, Hæc invocans effundo
vota,

vota, Ut te dolor flectat meus, Aures mihi
præbe patentes, Audi preces queso ge-
mentes.

2. Afflictionis spiritum, Moles replet
me morte cinctum, Ut mergat inferno pro-
pinquum, Ex sanguis omni virium, Vir-
tute frangor destitutus, Et carne victa
dissolutus.

3. Lampas velut sebo carens, Extin-
guor & par sum necatis, Quos tu parum
curas humatis, Dum vita non restat ca-
dens, Tu per sepultos non moveris, Dex-
tra relictos neo tueris.

4. Telluris atro carceri, Tu traditus
me condis umbra, Caliginis diri profun-
da, Mergens abyssos tartari, Iraque pressum
me repellis, Et jam tuis mergor procellis.

5. Fastidium me proximis, Et nau-
seam cunctis parasti, Verbis amicos me
probasti, Taxare spectum noxiis, Capti-
vus includor catasta, Et liberat me ne-
mo vasta.

6. Mœrore tabent lumina, De formis
est

est langvore vultus, Sed spe manus exten-
do fultus, Et Sancta posco lumina, In
mortuis miraculorum, Num quid proba-
bis vim tuorum.

7. Surgent ne defuncti solo, Ut te De-
um laudent misertum, Monstrabis in bu-
sto repertum, Grato canat qui te sono?
Quis te fidelem prædicabit, Hinc perdi-
tus quando migrabit.

8. An sub tenebris gloria, Atris tue
splendor lucebit, Num te per oblitam pa-
tebit, Terram decus victoria, Ad te Deus
suspiro sane, Cordis preces & mitto mane.

9. Quare Deus me respicis, Vultum
qui avertis tacentem, Et viribus salvis
carentem, Plagisque fractum deseris, Ter-
rore me torquens minatus, Luctu fere de-
spero stratus.

10. Ira furores obruunt, Iusti tua
me debitorem, Cordis cientes & tremo-
rem, Tanquam procellis ingruunt, An-
gustia me cum labore, Circumdatum ve-
xant dolore.

11. *Omnes amicos detrahis, Longe recedant ut propinqui, Deploro cognatis relinqui, Nemo meis fidus malis, Fugare me cuncti dolentem, Et spem salutis non habentem.*

M. S.

Nota: Régtől fogván támaszkot.

RAjtam nagy irgalmu Isten könyörűly, töllem az én vétkeimért el ne hűly, bűnöm miatt vesélyemen ne örűly, szent nevedért irgalmadból hozzá-
m fűly.

Végyszeretlen kegyelmednek bép fényét, önts rám s' töröld-el szívem sötét éjjét, téged kérlek életemnek reményét, mós meg engem bent lelkednek edényét.

Mindenkor szemem előtt vagyok vétkem, felette bánom és keferű nékem, méreggel forr torkomra minden étkem, mert könyved elegy ad ennem fok vétkem.

Haragodból méltán meg-is büntethetű,

hetű, vélem jól tött Atyám tölled elvethetű, igaz voltod berént semmivé tehetű, még-is igaz itéletű Ur lehetű.

Tsak te néked vétkeztem és nem másnak, iszonyuság vétkeim a' mint ásnak, tsak néked-is esedezem nem másnak, ha te meg engedű vétkeim nem ártanak.

Im hol mindeneftől fogva bűn vagyok, mindent bűnben kezdek és bűnben hagyok, bűnben vőttem életet, bűnben fogyok, magam én magamnak utálság vagyok.

Szány-meg Uram lám beretű vala előbb, vétkeimnél nagy irgalmad hiszem tób, bólts titkaid meg-mondod vala előb, el-hadűé most Uram? nintsen kedved tób?

Uram tsak rám egy kis Isóp-vizet hints, meg-gyogyulok ennél job orvosság nints, tsak bemeddel vagy egy szóddal hozzád ints, örűl szívem az mely nékem elég kints.

Bűneimnek ſent UR Iſten meg botaſás, ſzent Lelkednek erejével hozzá-
m láſs, te magad beteg juhodnak fű-
vet áſs, ha te el hatſ mert nem orvo-
ſol meg más.

Uj ſívet teremts én bennem uj ſi-
vet, ſzívet adgy én belém te hozzád
hívet, meg halad orvoslo Lelked fok
fűvet, bennem ezzel gyógyíſd az be-
teg ſívet.

Ad meg ſívem vig örömét s' örven-
dek, velem edgyűt dicſírnék minden
rendek, Uram ha kedvedből ki nem
rekendek, fok népeket rút vétkekből
ki kendek.

Tudom hogy nem kedveled az Kos
bak vért, régtől fogván kedved buzgo
ſívet kért, lelkem nagy alázatoſon ar-
ra tért, hogy az te ſent törvényeddel
edgyet ért.

Néked élek UR Iſten a' mig élek,
te előtted járok és tölled félek, épül
abbol

abbol ſent néped az mig élek, és dicſí-
lek mind örökké ő vélek.

M A S.

Nota: *Emlekezzünk mi Kereſ:*

SErkeny- fel már ember bűneidből,
végy értelmet Iſten Igijéből, intet-
tetel az holt példájából, ki kell mulnod
hidgyed ez világból.

Keserves itt te néked életed, és ſi-
ralmas minden te őſvényed, tanítását
írásnak ha veſed, Ezechiel mit ſollyon
meg értsed?

Igy írja ezt nekünk Ezechiel, vigaſ-
talván ő minket ezekkel, el- hídgyúk
azt mi tellyes hitünkkel, kit Iſten bizo-
nyit beſédével.

Ki vűn engem az Urnak Szent Lel-
ke, lelki látás ſerént egy mezőbe, és
mutata tsontoknak ſokságát, kiknek
ember nem tudhattya ſámát.

Kérde engem az Iſtennek Lelke, ha
e' tsontok többé élnének? ezt tudhat-
tya

tya Istennek bõlts titka, fel - támadni Istennek hatalma.

Parantsola hogy én Prophétálnék, és nékiek prædikálni kezdék, UR szövára nékiek így bõllék, tanuságból nékiek így mondék:

Száraz tsontok Uratok beßédét, hallyátok meg az Isten intését, drága szövát bép vigasztalását, felõlletek meg irt Decretumát.

Az UR titeket lélekkel testel, felõltõztet innal, bõrrel, kézzel, szemmel, füllel, minden ékeßéggel, ajándékoz meg ujult bepséggel.

Ezt mikoron az tsontoknak mondam, nagy zörgését az tsontoknak hallám, az UR szova bé telék én látám, egy nagy bserrel lábra álla ottan.

Mert izenként tsontok mind egymáshoz, innal, bõrrel, õk csináltatának, az UR előtt talpokra állának, lelkeken-is õk meg ujjulának.

Elõ ember bomoruságotat, vigasztallyad

tallyad ezzel bánatidat, gyõzd meg hittel fok nyavalyáidat, kimuláfra kéßits te magadat.

Ne itéllyed lehetetlen voltát, te testednek az õ ujjulását, föld gyomrából õ fel támadását, tsak hidd az UR igazságos szövát.

Istent hidgyed mindent tehetõnek, ki parantsol menynek, földnek, viznek, az halálnak, pokolnak ördögnek, kik Istennek mindenkor engednek.

Ha az halál bününkért meg-rutit, igaz Isten kedvébõl fel éppit, ki érette ismét fel ékeßit, orßágában Fiáért bõsolit.

Ott meg-nyugot minket fáradságtól, lelki testi nagy kinvallásoktól, sennlik ortzánk Isten látásától, réßt ad nekünk, nagy bõldogságából.

Atya Isten ezért tistelteßfél, Jéßus Christus által dicírtetteßfél, és mi tõllünk fel magasztaltatásál, jóvendõben örökké áldatásál.

Nota: *Paraditsomnak kies lép.*

SOk nyomorusággal élete embernek, rakva minden része az ő idejének, kik bűnért haragját jelentik Istennek.

Imé ő az embert lép ajándékával, fel-ruházta vala halhatatlansággal, minden állatokon való urasággal.

De hirtelenséggel lón nagy változása, lép ékeffégenek ifzonyu romlása, Fejedelemségből juta nagy rabságra.

Ezeknek oka lón az háládatlanság, kire embert vive ördögi tsalárdság, bűnért következék minden nyomoruság.

Rajtunk im hol immár az bűnnek ő Söldgya, betegség, kárvalás, és halálnak kinnya, sok nyomoruságnak kép-telen igája.

Jaj azért tsak immár ez földön életünk, mert kevés ideig tart gyönyörűségünk, hirtelen változik minden ékeffé-
ségünk.

Virág

Virághoz hasonlo élete embernek, kit látunk szemünkkel melly hamar el-veßnek, reggel virágoznak, s' majd tűzre vettetnek.

Sőt olyan mint árnyék ez földön életünk, mert hamar el mulik minden ditsőffégünk, ma kevélyen járunk, holnap meg halhatunk.

Igen gyönyörködöl ember gazdagságban, mint ha mind örökké élne ez világban, nem tudod mely órán téßnek koporsóban.

Az te gyenge tested tudodé mi léßen, minden állatoknál utálatosb léßen, kigyóknak békáknak eledelek léßen.

Ne igérj magadnak te hoßbu életet, és ne halogassd te meg térétedet, mert mikor nem várnád meg - kérikelkedet.

Ojjad igen magad testi bátorságtól, mint az Christus tanit nehéz tobzodástól, el ne vonattassál ez tsalárd világtól.

D s

Sok

Sok példából látod néked meg kel halnod, de mikoron lézen idejét nem tudod, azért búkség néked mindenkor vigyáznod.

Igen szép példában Christus Urunk mondgya, hogy az halál olyan mint laponak dolga, véletlen el-mégyen, másnak romlására.

Reá gongyok vagyon az házi gazdáknak, jövése mikoron történik laponak, akkor vigyázzanak hogy kárt ne vallyanak.

Tulajdonsága ez láttuk az hallnak, hogy bintén akkor jó-el mikor nem várnák, azért búkség hogy mindenek vigyázzanak.

Azt felelő napra bizony nem veheted, mely orában bolyit bizony el kell menned, kárt vallaß hogy ha nem lében kébületed.

Hadgy békét te azért ember kevelységnek, ves véget idején minden bűneidnek, hogy tisztán adhassad lelkeidet Istennek.

Dicsúr-

Dicsúrteffél Uram örökké Mennyégben, Jésus Christus által az nagy ditsősségben, halálunk oráján légy segidség, Amen.

M A S.

Nota: *Ha gondolod élő ember.*

Sok rendbéli probák vadnak rajtunk ez életben, kiben noha gyönyörködünk mint az hal a' vizben, azt sem tudgyuk hol akadunk az halalos törben.

Testünk rakva nyavalyákkal és keserűséggel, kit nem tudunk mi szenvedni semmi békeféggel, noha tudgyuk hogy nints rajtunk semmi történetből.

Ez világnak tsalárd voltát ember meg tekintsed, fokat ígér meg nem adgya bizonynyal elhidgyed, azért kérlek te magadat ember el-ne hidgyed.

Példa lehet erről nekünk fokaknak halála, Alexander ez világnak nagyob részét birta, életének job korában tölle el-marada-

D6

Hal-

Halhatatlan gazdagsága Chrefus Királynak volt, tsalárd világ ez embernek olly fokot adott volt, de lám végre más embernek fokságában meg holt.

Atilla-is ez világnak igen örül vala, sok nemzetség ez világon tölle retteg vala, örömének első napján meg fulladt vala.

Ne igérd hát te magadnak az holnapi napot, tsak hálát adgy az Istennek hogy érted ez napot, Szent Jakabnak irásából ezt meg tanolhatod.

Uraságod iffiuságba téged meg ne tsallyon, azt nem várják mindenkoron hogy ember meg agjon, meg segondold hogy az halál téged könnyen fogjon.

Sok házasfok iffiuságban egymásnak örülnek, hoßbu napot ő magoknak segények ígérnek, ehez képest könyörgéstől talám meg-is búnnak.

Parantsolat azonközben adatik Istenről, ki hirtelen házasfokat el válast egy-

egymástól, ki ohatná ilyen helyen magát siralomtól.

Az Anyák-is gyermekeket fájdalómal búlik, ez világon vigyázással segények nevelik, azt sem tudgyák ok segények mi végre nevelik.

Tudományok kiknek nintsen hamar meg-győzetnek, főképpen ha ő magzattyok fokáig gyótródnak, ez probában ugy jajgatnak, mint egy hitetlenek.

Ha hitedben te Keresztyén tökéletes volnál, Isten ellen ilyen helyen te nem zugolodnál, de sőt inkább tsendes sível erről hálát adnál.

Az Szent Jóbnak tiz gyermeke egy napon meg hala, hiszedé hogy mint jó Atya nem bánkodot volna, ez probában az Istennek fejet igyen hajta.

Istené volt ő vőtte el áldot az ő neve, mint akarta mind ugy légyen ki alhat ellene, te néked-is el-szenvedned bintén így kellene.

Ne sirassuk pogány módra az mi halottinkat, Szent Pál mondgya ne rutsuk ezzel vallásunkat, engesztellyük háladással inkább Istenünket.

Vigasztald meg kegyes Isten az keservefeket, tarts-meg végig igaz hitben az te hiveidet, ha te el hads Uram Isten, ki segillyen minket?

Szent Ur Isten Seregeknek győzhetetlen Ura, Szent Lelkessel könnyebíts meg ne jussunk gonosbra, de jussunk.- bé Christus által az te országodba.

M A S.

SZolit minket Christus Urunk, oltalmazónk szabadítónk, bűnünknek meg vetésére, vénet iffiat, gyermekeket, minden rendbéli népeket jozanság követésére.

Parantsolattya tellyes jó, igája tere nélkül valo, mellyek után minket követ, az Mennyei Sép jutalom, halál után nyugodalom, boldogság és örök élet.

Ez

Ez földön mit tselekedet, hiveket mint legeltetet, köz példák ezek mi nekünk, sziveinknek gondolattya, testünknek minden munkája, tsak jóra bármazok tollunk.

Sokan ez árnyék világban, életeket nagy boldogon, kívánnják végben vitetni, de külömben az Istennek, hogy nem világi embernek, tetszet erről így rendelni.

Nyughatatlan fáradságok, és fok fele változások, hogy érdeklyék az hiveket, az Ur Isten el végezte, tanátsábol el rendelte, sujtogassa ő testeket.

Oly embernek állapattya, épül, romol, ő állattya, példa légyen minden állat, romol az föld, fű el hívrad, árad az viz, meg elapad, tehát sivem mit kívánhat.

Szép az ember mint az virág, ha beteges mint aszú ágh, halál völgyéhez közel jár, mint mezőben az Sép virág, így mulik el mind ez világ, oránként mert járton el-jár.

Tart

Tart ez világ az haláltól, mint szokatlan kemény uttol, de szükség ennek meg lenni, késő akkor az meg-térés, sok bűnöktől üresülés, élék kell volt ennek lenni.

Reménsége nints életre, sive válik az kétségre, irtozik rettegésében, kétféles minden dolgában, mert gonosz volt ez világban, izzad sok nyavalyájában.

Azért holot halálához, közel végső orájához, fél és retteg az haláltól, panaszképpen sóhászkodik, könnyában csak veszekedik, nints ki-mulása boldogul.

Jóságok az gazdagoknak, ékeffégek az iffiaknak, semmit nem használ halálban, ez világnak minden pénze, arany, ezüst, drága kintse, el-maradnak ez világban.

Nem használisz itt böltséféggel, tudománnyal és szépséggel, meg kelnyilván ezt kostonod, azért kérlek lásd dogdhoz,

godhoz, siess jutni Christufodhoz, ez világtól meg kell válnod.

Drágab kintsünk nints mi nekünk, mint ha az Christustól függünk, így lesz jól dolga szívünknek, Istenünknek bent igije, bölts hatalmas nagy ereje, lében orvosság lelkünknek.

Oránként minden dolgaink, tisztájozan nyájafságink, helyet ne adgyunk vétkeknek, Istennek nagy tisztéféget, szép fiui engedelmet, mutassunk gondviselőnkhez.

Mindenben ha mi testünknek, telnek kedve életünknek, kar-is nem nyitná fülünket, azért Isten keresztekkel, fanyargat minket terhekkkel, hogy meg tartson mind bennünket.

Itt az Keresztnék fűlysága, keveset tart kemény volta, de végetlen pokol kinnya, ott örökké csak jaj lében, nagy kinnak vége nem lében, mert a gonofságnak Söldgya.

Nekünk azért hveinek, Christusban

ban el jedzetteknek, kés helyünk az Menyországban, nints olly ember ki nyelvél, ki mondhasa beszédével, drága voltát menyországban.

Oh Fellegetes nagy Ur Isten, hatalmas igiretedben, igaz vagy fogadásodban, testünköl ki vált lelkünket, ved hozzád könyörgésünket, bent fiadban az Christusban.

M A S.

Nota: Mit bizik ez világ ő

SZükség Keresztyének mindennek életében erről gondolkodni gyakran elméjében, ember nem maradhat sokáig ez testben, de meg kel rohadni mindennek a földben.

Igen nehéz lattuk ez az mi testünknek, hogy el-kell ő tölle válni az Léleknek, és meg kell az halál költeni mindennek, mely halál határa ember életének.

De hogy te magadat késíts az halálra, sok helyen az irás int az vigyázásra,

záfra, Borgalmatoson mint késűly bajvivásra, győzhetetlen ellenséggel való hartzra.

Embernek im látod mely rövid élete, hó-harmat gondold-meg ő gyönyörűsége, és semmi véleiben minden ékesége, el mulando dolog világnak öröme.

Romlando embernek látod természet, bánat, keferűséggel rakva életi, sok féle nyavalya ugyan meg emésti, miként hó-harmatott az hévség elszűti.

Igen gyönyörködöl ember gazdagságban, veted reménséged ez világi jókban, mint ha mind örökké élne ez világban, tudod holnap lehet az halál torkában.

Virággal az mezők látod mely szépek, míg reggel az harmattól nedvesitetnek, akkor kedvesek és lépentündökölnek, minden szépségnélök bizonyal ékesbek.

Salamonnál sebbek Christus Urunk mondgya: de még sem maradhatnak egy állapotba, hirtelen az hévség őket el-hirvasztja, reggel szép virág volt, immár lőt korová.

Fohászkodván azért ember vedd esedben, hogy így vagyon dolgod néked-is éltedben, ha most élő kedved szerént gyönyörűségben, estvéig eshetel az halál töriben.

Az ki maga felől azt vallyá hogy ember, azt-is hozzá tégye hogy nyomorult ember, sok keserűségre teremtett ember, és iszonyu halált kóstoló ember.

Tsak bánat, fájdalom jól láttuk életünk, földön sok nyomorúság alá vetettünk, semmi nints az mi meg nem eshetik rajtunk, mig lében ez földön nekünk maradáunk.

Illik azért erről gyakran gondolkodnod, életednek rendit magadban forgatnod, romlando életed mely rövid jól látod,

látod, úgy kébits magadat, hogy majd meg kell halnod.

Ez világon noha vagyon betsülletted, vagyon gazdagságod, és vagyon sok kintsed, vadnak bép ruháid, szép ékes termeted, mind ezeket ember veszendőnek véllyed.

Betsülletek nagy volt régi Királyoknak, ereje Sámsonnak, kintse Salamonnak, bépsége Absolonnak, hatalma Sándornak; de az halál ellen, semmit nem használtak.

Az ki kintset akar gyűteni magának, Menyorúságot válassza kintses ládájának, hol légyen örökös társa az Christusnak, ki örök életet ad az igazaknak.

Távoztas el minden fertelmes életted, gyűlölséget, harag-tartást, kevélységet, ismérde-meg magadat erőtlenségedet, kébits elé adni mindenkor lelkedet.

Im látod minémű ellenséged vagyon,
az Ha-

az halál ellened fegyverkezve vagyon,
mint az mordály embert, nem tudod
hol vagyon, ſinte úgy a' halált reád hol
támadgyon.

Ne bizzál erődben, ſe iffiuságodban,
mert utánnad ballag olly nagy álnok-
ságban, hol ingyen ſem vélnéd rád tá-
mad utadban, meg-ſolít, s' kedvezés
nem léſen dolgodban.

Igen nehéz tudod ellenſéget győzni,
az kitől nem féltél és nem tudtál várni,
kéſületlen talál, melly könnyű meg-
győzni: oly könnyű tégedet halálnak bé-
nyelni.

Kéſ ő mint ellenség te reád támad-
ni, valahon meg talál veled meg-küz-
deni, ha aluva talál, ágyadban meg-
nyomni, ha réſegen talál, kéſ ő meg
fojtani.

Kéſűly azért ember tellyes életed-
ben, őltőzzél ellene erős fegyveredben,
hitben, reménységben, keresztyén élet-
ben, az mig távul vagyon légy tés ké-
ſületben.

Ez

Ez mi meg holt Atyánk-fiáról tano-
lyunk, kiben az haláltól mi fenyegette-
tünk, hogy holnap máſon léſen az ſer
közſülünk, ellenségünk ellen itt hogy
mi kéſſüllyünk.

Látodé a' viznek naponként folyá-
sát, és minden állatnak illyen változá-
sát, ki egyſer el mulik meg nem for-
dulását, de látod ujjonnan máſnak tá-
madását.

Látod az ember-is haſonlatoskép-
pen, változik ez földön valo életében,
ki naponként ujjul ő terméſetiben, de
ſok napok után tétetik az földben.

Erős ellenséggel ügye az ember-
nek, vagyon az halállal az mi életünk-
nek, kit hogy meg győzhetsünk, az mi
Iſtenünknek, kérjük ſegidségét ő ſent
felségének.

Eörökké dicſret néked és tiſteſſég,
ki lakol Mennyeékben nagy hatalmas
felség, kit dicſir mindenkor az Mennyei
ſentség, kit vall mind örökké igaz Ke-
reſtyénség,

PSAL-

HALOT

PSALMUS XC.

Spes sola nos, o Jova liberaſti, Aegros dolores cum mali premebant, Cum val-
le montes antequam fiebant, Orbem pri-
usquam cum ſolo creaviſti. Ortu fuiſti tu
Deus carens, Avo perenni vivis & ma-
nens.

2. Letho genus mortale dedicaſti,
Hinc omnibus ſtat terminus migrandi,
Et poſteros ruruſum jubet renaſci, Sic nul-
le te coram putantur anni, Tanquam dies
heſterna qua fuit, Aut excubantis nox
velut fugit.

3. Stratos quaſi ripam rapis fluentem,
Et ſomnio reddis pares fugaci, Quod men-
te vix ſervatur in tenaci, Ut mane floſ
herbam gerens virentem, A falce languet
veſperi cadens, In morte marceſcit ſic homo
valens.

4. Si per tuum nos corripis furorem,
Turbamur & fracti cito perimus, Ire tua
portare nam rigorem, Qua plectis erro-
rum

rum neſas, nequimus, Vultu tuo peccata
reſpicias, Occulta tu delicta detegis.

5. Ardore præ tua flamma minacis,
Vitæ dies labuntur ingementis, Ceu fabu-
la commiſſa verba ventis, Aetasq; noſtra
tota vanitatis, Annos decem vix ſepties
addit, Octo ſupremo luſtra bis capit.

6. Tanti voluptas temporis reperta,
Apparuit ſi forte glorioſa, Luctu malo-
rum tranſiit referta, Umbra modo va-
neſcit & dolosa, Vindiſta terret ſed quem
hæc tua, Alabe cantus ſurgat ut ſua?

7. Nos o Pater conſiderare vitæ, Fi-
nem propinquum labilis doceto, Et ſobri-
os prudentiam moneto, Dulci ſalutis gra-
tia petita, Converſus afflictoſ diu leva,
Servos fideles atq; libera.

8. Te mane fac clementia repleti, Ut
pradicantes corde geſtiamus, Finem ma-
lorum te parante læti, Poſt dura tandem
fata gaudeamus, Depone bilem qua nimis
diu, Nos aſpero caſtigat impetu.

9. Servis tuis oſtende geſta dextra,

E

Et

Et posteris tuas laudes eorum, Vultus benignos huc pater reflecte, Et lamen indulgentiae decorum, Successibus nostrum favens opus, Absolve directum salubribus.

M A S.

P S A L M U S X C.

TE benned biztunk eleitől fogva, Uram, téged tartottunk hajlékunknak, mikor még semmi hegyek nem voltanak, hogy még sem Egh sem Föld nem volt formálva, te voltál és te vagy erős Isten, és te meg maradsz minden időben.

Az embereket te meg hagyod halni, és ezt mondod az emberi nemzetnek: Legyetek porrá kik porból lőttek, mert ezer estendő előtted annyi, mint az tegnapiak ő el-mulása, és egy éjnek rövid vigyázása.

Ki mulni hagyod őket oly hirtelen, mint az álom mely el-mulik azontól, mihelt az ember fel serken álmából, és

mint

mint az zöld fűvetske az mezőben, az mely nagy hamarsággal el hirtad, reggel virágzik estve meg sárad.

Midőn Uram haragodban verß minket, ottan meg halunk és földre le-esünk, az te kemény haragodtól rettengünk, hogy ha meg tekinted nagy bűneinket, titkos vétünköt ha elő hozod, és bíned eleiben állatod.

Haragod miat napja életünknek, menten el-mulik olly hirtelenséggel, mint az mondott sőt el ragadgya az sél, az mi napink kiket nekünk engedté, mint egy hetven estendeji üdö, hogy ha több, tehát nyoltzvan estendő.

Es ha kedves volt-is valamenyire, de többire volt munka és fájdalom, el kél éltünknek minden ékeffége, el mulik mint az árnyék és az álom, De ki érti az te hatalmadat? tsak az, a' ki féli hatalmadat.

Tanits-meg azért minket kegyelmesen, hogy rövid voltát életünknek értsük,

E 2

tsük,

tsük, és e cseféggel magunkat visellyük: oh UR Isten forduly hozzánk ismétlen? Mig hagyod hogy éltünk nyomorogjon? Kőnyörűly már az te szolgaidon?

Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal, hogy jó kedvel vigyűk véghez éltünket, ne terheltesünk szorgalmatossággal, vigasztaly minket és adgy könnyebséget, és haragodat fordíts-el rollunk, mellyel régolta ostoroztatunk.

Szolgaidon láttassad dolgaidat, ditsóségedet ezeknek fiain, add értenünk Felféges hatalmadat, mi kegyes Urunk, oh irgalmas Isten! minden dolgunkat birjad, forgassad, kezeink munkáit igazgassad.

M A S.

Ex Esa. 64. *Az örök életnek dits.*

Tudgyuk Uram Isten hogy mind meg kell hálnunk, de hiszűk hogy az örök életre ismét mind fel-támadunk, mert te vagy életünk, te benned halálunk, te vagy fel-támadásunk.

Soha

Soha sem nem látta, sül-is nem hallotta, embereknek szive gondolattya, azt meg sem gondolhattya, mely nagy ditsóséget az UR Isten szerzet az ötött szeretőknek.

El törli az Isten könyv-hullatásinakat, és el távoztattya mi tóllünk mi keferűséginket, mert bánat nem léfzen, fajdalom sem léfzen, tsak nagy ditsóség léfzen.

Holot Uralkodik az Atya UR Isten; az ő áldott ditsó bent Fiával, az mi Urunk Christussal, ki minket vigasztal az ő bent Lelkével, mind örökkön örökké.

M A S.

URam engem nagy busultodban, ne fedgy és ne verj haragodban, eröm felet buzgo budban, ne büntes igazságodban, mert ha bűnöm veted az fontban, meg nyom engem sok ezer pontban, hogy gyarlo vagyok valoban, forduly hozzám jó voltodban.

E ;

Mér-

Mérges nyilaid én szivemet, járják s' el hatották vesémet, elapasztották véretem, tsontomból ki itták velömet, vessződ miat sem az kezemet, nem bírom sem nehéz fejemet, süllyös kezéd is lelkemet, el fogyattya életemet.

Testemben nintsen semmi épség, el hagyot régen az egészség, lelkemből-is az békeesség, el - ment s' meg fojt az betegség, ábrázatomat-is az szépség, el hadta és minden ékesség, rettegten bibéli kétség, vagyon hátra csak temetés.

Mert az bűnnek mérge el - hatott, fejemnek felette haladot, tellyességgel el boritot, gyenge testem meg rothadot, dohos seb rajtam eláradot, hátam meg görbült meg horgadot, elő hoztak koporsómat, el sirattatom magamat.

Szegény vagyok és meg nyomorult, mert minden tetemem el korult, minden szépségem meg - rutult, emberek között ki borult, bűnömért rám fájdalom

lom borult, szívem fél bők, s' nagy bura fordult, sememből könyvem ki tsordult, minden jótól vagyok meg dult.

Testemben olly nagy fájdalom jár, mint sebessen folyo mély vizár, melly tép szaggat mint éles ár, el lepet az fílkanyo sár, forroságom olly mint az hév nyár, bé költsodot szájam mint zár, kiáltnék s' nem lehet immár, jaj istenem hálnék meg bár.

Szemeim bé - homályosodtak, meg fakadtak semmit nem látnak, barátim nem vigasztalnak, rokonságim távol állnak, az kik penig gonoszt kívánnak, azok csak bosszút s' mérget szólnak, melyre kell lennem némultnak, mint az kik boldni nem tudnak.

Azért Uram hozzám közelíts, engem előlled el ne tasíts, sőt nagy fájdalomim meg tágits, kérlek Uram hogy meg tisztíts, gyötrelmemtől hogy meg szabadíts, haragod hozzám kedvel ujjts, áldomáfodra el kétsits, szívemet hozzád gyujts, és síts.

Mert hogy ha bűnt és vétet tések, ellenségemnek tsufja lések, botlásból ha hibát tések, tőlők én sídalmat vések, azért inkább ez fáj szívemnek, ha tsufja lések ellenségnek, de ha tőröm Istenemnek, haragját könnyeb fejemnek.

Uram Isten ne hadgy el engem, nézd igyemet és segény lelkem, birjads' igazgasd őfvenyem, tekints reám segily engem, ne ály méssze töllem Istenem, sány meg végre édes vezérem, ne késél én segedelmem, siels jőj el idvességem.

M A S.

UR Isten én üdvességem, éjjel nappal kiáltok hozzád, könyörgésemet meg halgassad, és tekints meg nagy inségem, kegyesen hajts hozzám füledet, érts meg én esedezésemet.

Az én testem nyavalyákkal tellyességgel el árat s' elrőt, mint az ki már az sírban késült, és az veremben alá-

áll,

áll, vagyok ahoz s'inte hasonló, az kinek már kés az koporsó.

Meg fojtattam életemtől, mint az kiket agyon verének, kik az halottak közt hevernek, kikről már nem emlékezel, kik eltemetttven fekszenek, és te kezedből ki estenek.

Az koporsóban től engem, bé vétél az fetét mélységben, holott haragod nyom keményen, elborítád segény fejem, nagy ár-vizednek habjaival, kik rám rohannak nagy zugással.

Engem te meg utáltatál, és töllem én ésmérőimet méssze vöd el hadtak engemet, és az félyében tasítál, holott kemény fokságban vagyok, kiből ki nem szabadulhatok.

El-keseredtek szemeim, fájdalom miatt el bádgyadtak, naponként Uram téged hilak, hozzád térjéstven kezeim, halottaknak téssze tsudákat, nekik mutatssé nagy dolgokat.

De feltámadé az halott, hogy tsudatételid

E s

tételid

tételid hirdeffe, és az koporsóban vagyóné, ki említse jóvoltodat, és igazságodat az sírban, ki dicfirné veszedelmében.

Az fetétben ki ismérné a' te tsudateteményidet, az hol el-feledtek tégedet, igazságod ki értené, de én csak te hozzád üvölkök, mind örökké néked könyörgök.

Uram miért vetél engem, miért rejted el semeidet, segény vagyok eróm el veszett, jaj mely igen gyótródtetem ez én régi nagy inségemben, előtted vagyok rettegésben.

Nagy haragod reám borult, nagy rettegés engem környül vót, és tellyességgel el meritet, mint az árvíz reám todukt, fanyargat engem minden dolog, valamely én környülem forog.

Te viszed távul én töllem, minden ismérő barátimat, akar mint hijam rokonimat, nintsen semmi hiv emberem, régi társaim ez inségben, iszonyodnak jöni előmben.

Oh

Oh UR Isten tekints reám, segily meg engem édes Atyám, tisztits meg sürü könyvtől ortzám, légy meg oltalmazó bástyám, vedd el rollam bokros nyavalyám, hogy örökké áldgyon lelkem.

M A S.

UR Isten irgalmaz nekünk, az te irgalmaságod szerint, most és töröld el bűnünket, mellyet bánunk szívünk szerint, hogy te ellenned vétkeztünk, bányuk és keserű mi nekünk; méltán minket megítélhet, azért te igaz Isten lehet.

Mi az bűnben fogantattunk, bűnben Anyánktól származtunk, te csak szerets igazságot, és igirsz irgalmaságot. Hints meg bent Fiad vérével, hónál fejből lebbűnk előtted, vigh léssen lelkünk te benned, tetemink meg vidulnak tőled.

Ne nézd Uram bűneinket, töröld el minden vétkeinket: teremts bennünk tiszta szívet, és adgy mi nekünk Szent

E6

Lel-

Lelket, ne vésd el minket elölled, és ne vedd el tollunk bent Lelked: adgy mi nekünk igaz hitet, és jóra vezérő bent Lelket.

Mi általunk sok emberek, az te utad-ra térülnek, kik ő bűnöket el hadyák, és életeket meg jobbittyák: szabadits meg Uram minket, vedd el rollunk itéletedet, odgyad meg az mi nyelvünket, hogy magasztalhassunk tégedet.

Aldozatott tennénk néked, ha kedves volna te előtted, de csak kívánod mi tollunk, hogy légyen töredelmes szívünk. Tekints UR Isten lelkünkre, és tégy kegyelmesen ő velle; tégy jól az te Egyházaddal, ki téged szolgál igazsággal.

M A S.

Nota: Szükség Keresztjének mind.

UR Isten oltalmazd ígérted mi nekünk, hogy gondviselésed alatt tartod lelkünk, hogy legeltetd minket, meg

meg bótátod vétünk, mert bótsten az földből te formáltad testünk.

De lásd Uram minket mely sok nyavalya bánt, mellyben régtől fogva irgalmaz meg nem bánt, reánk sok nyavalyánk ujjab nyavalyát ránt, sokakra közzülünk az Halál földet hánt.

Te minek előtte lennének a' hegyek, minek előtte szerzetnének az völgyek, immár valál hogy fel állának az egek, és azoktól külön folyának az vizek.

Mind örökké-is élsz, örökké meg maradsz, minket pedig mint edgy fű szalat le aratsz, bú, bánat, és vénség miatt élnünk nem hadsz, sok nyavalyák után, boros koporsót adsz.

Bár szintén ezer esztendőt el tölténénk, bár abban kedvünkre nagy örömben élnénk, de azzal bódogok soha mi nem lennénk, mert egyszer ugyan az föld gyomrában mennénk.

De imé életünk oly rövid mint egy nap,

nap, melyben egy nyavalyánk más nyavalyánkra kap, nagy véletlenül az halál az földhöz tsap, minden estendeink tsak oly mint egy tegnap.

Mint az Vár-virraszto félelemmel sunnyad, így az mi életünk rettegéssel fonnyad, mit élhetnénk azt - is tetset hogy el vonnyad, és rövid életünk buval környül fonnyad.

Hasonlok vagyunk a' gyors vizfolyásához, annak igen hamar el-mulohabjához, vagy az sunnyadozo embernek álmához, avagy az álomnak futó árnyékához.

Bizony nem különbek vagyunk mint az virág, melly mihelt tokjából az nap által ki hág, vagy az Sarló lemetfz, vagy az fereg le-rág, holval vagyon, s' estve az kementzében hág.

Igy emélt-meg minket tüze haragodnak, így éget meg lángja nagy bufulásodnak, nem viselhettyük el sulyát haragodnak, nagy voltát enyhíts meg bossu-állásodnak.

De

De jaj minden vétünk egy tsomóban kötted, álnok bűneinket te elődben vötted, titkos vétünk semed eleiben tötted, és szörnyű haragod nyakunkban öntötted.

Ez oka hogy rövid életünk veszten véss, mindenűt halálunk valahul járunk kész, bűnünk Söldgya szörnyű halálunk osztott rész, mert kegyelmes semmel Uram reánk nem néss.

Oly rövid estendők mint egy sókimondás, addig el-mulunk míg egy sónk után jó más, hetven estendőkben az halál vermet áss, melly körül hallatik keserves jajgatás.

Ha nyoltzvan estendőt élünk, fokát élünk, Ur Isten ebben-is de mely fokát félünk, bú, bánat, fájdalom, sok nyavalya velünk, egyszer ezek után hamar földben kelünk.

Im még-is senki nints, az ki hozzád térjen, az ki haragodhoz könyörgéssel érjen, esedezéssel és kegyelmedbe férjen,

jen,

jen, vagy bent életivel engesztelni mér-
jen.

Légy kegyelmes Uram bocsásd-meg
fok vétünk, oktas minket hogy bent
neved féllye lelkünk, forduly hozzánk,
és irgalmas légy mi nékünk, ez nép-
nek engedgy meg, és felejsel vétünk.

Irgalmasságodnak köntösét add re-
ánk, hogy jó-voltodnak örvendezzünk
bent Atyánk, nyuly örömmel és jó vig-
kedvel mi hozzánk, mely fok vesélyt
érünk, önts meg annyi jót ránk.

Hadd tessék meg rajtunk, Bolgaidon
kedved, hadd dicíriék az mi maradé-
kink neved, oh Ur Isten effék meg raj-
tunk bent síved, áldgy-meg minket,
kiért legyen áldot neved.

PSALMUS XXXVIII.

Ad notam: *Ur Isten légy most mi ve:*

URam engem busultodban, ne fegy
és ne verj buzgo nagy budban, bü-
neimért igazságodban, ne büntes hara-
godban.

Mérges

Mérges nyilaid sívemet, járják s' ki
apaštották véretem, vesébd miat sem
az kézem, nem birom sem fejemet.

Sullyos kezéd rajtam tartod, elalélt
beteg testemet sújtod, bádgyat lelkem
nagy kinnal fojtod, kinom kinnal ujjí-
tod.

Nints testemben egésségem, lelkem-
bennis nintsen békeségem, lassan las-
san az én épfégem, majd mind el fogy
bépségem.

Bűneimben torkig ülök, s' im tel-
lyességgel majd el-merülök, sullyos ter-
hem alatt ledőlök, az halálhoz késő-
lök.

Sebem meg-gyogyult ugy tettzett,
és imé belé az tene esett, attol minden
tagom el vesétt, testemben eltenyé-
set.

Szegény vagyok és nyomorult, rám
bűnömért fok fájdalom borult, melly
miatt az bélem bé-borult, sívem nagy
bura fordult.

Testem-

Testemben nagy fájdalom jár, mely
tép és szaggat mint az éles ár, forro-
ságom oly mint az hev nyár, jajinkáb
meg hálnék bár.

Nints testemben semmi épség, gyöt-
relmemben rettegtet az kétség, meg
emélt az békételenség, mert bőrnýű
az betegség.

Búsult szívemben orditok, meg szá-
náfra senkit sem inditok, Uram ben-
ned szívet mozditok, azért hozzád ki-
áltok.

Uram hogy engem meg rágits, azt
kivánom Uram hogy meg tistits, gyöt-
relmemből, hogy meg szabadits, Uram
Uram meg gyógyits.

Mert szívemben meg hűlt az vér, el-
szakkozot bennem minden ér, sullyos
kezed nyomorgat és vér, im az halál
nyíllal ér.

Homály fogta bé szememet, nintsen
az ki el töröllye könyvem, barátim
nem téstik kedvemet, elhattanak enge-
met.

Rokon-

Rokonságim távul álnak, és fájdalom-
bamban nem vigasztalnak, az kik pe-
dig gonoszt kívánnak, bosszút és mér-
get szólnak.

De én mint siket nem hallok, nem
nyitom meg számot és nem szollok, én
bűnösnek senkit nem vallok, én senkit
nem káromlok.

Uram csak benned reménlek, téged
hogy engem meg halgass kérlek, ne en-
ged hogy el-felejtselek, ez után s'ne
féllyelek.

Mert ha bűnt és vétet tébek, ellen-
ségimnek késsz tsuf a lébek, meg űrköz-
vén ha mi bűnt tébek, tollók szídalmat
vébek.

Leg inkább ez faj szívemnek, ha tsuf-
ja lébek ellenségemnek, ha szenvedem
mert testemnek, kezét könnyeb sejem-
nek.

Az te ostorod szenvedni késsz vagyok
Uram isten viselni mert ha bűnöm meg
fogom banni, mingyárt meg-kezdesz
szanni.

Az

Az én ellenségim pedig bősontnak bűneimért mind föttig, ha szentül élnékis mind éltig, még-is boldnak halálig.

Uram ne hadd el fejemet, birjad és igazgassd életemet, tekints reám segily engemet, add meg egészféget.

Szent Dávid beteg ágyában, így esedezék nyavalyájában, az mint harmintz nyoltzad Psalmusban, meg-irta Soltárában.

PSALMUS VI.

URam te nagy haragodban, Kimmatt vagyok buba, Engemet ne fedgy meg, Es haragodnak tűze, Szűnnyék-meg sebessége, Kiben né büntess-meg.

2. Nékem Uram légy irgalmas, Mert vagyok nagy fájdalmas, Ne hadgy Uram kérlek, Gyógyítsd-meg sérelmimet, El rettent tetemimet, Ujítsd-meg hogy éllyek.

3. Lelkem igen háborodik, Inségiben bántódik, Kesergek szivemben, Uram

Uram meddig hads engem, Ekképpen vesekednem, E' nagy gyötrelemben?

4. Térj Uram kegyesen hozzám, Mert jaj el-fogyatkozám, Te nagy irgalmadból, Szány-meg nyavalyáimban, Es ne hadgy kinaimban, Ments-meg az haláltól.

5. Mert ha minnyájan meg halunk, Ez világól ki-mulunk, Nints emlekezeted, Senkinél az halálban: Fekvén a' koporsóban, Ki dicśnie téged?

6. El-faradtam bánatimban, Egész éjjel sírtomban, Könyhullatásimmal, Nedvesítem ágyamat, Ástatom nyosolyámat, Sűrű síralmimmal.

7. En sok bősúságim miatt, Az én orcám el hervadt, Szemem homályosult: Ezt szerzik ellenségim, Vigadnak gyűlölőim, Kin sívem el-búsult.

8. Azért töllem elmennyetek, Kik gonofságban éltek, Távozzatok innen, Mert az Ur kiáltásom, Meg-halgatá sírásom, Es bé von kedvében.

9. Kö-

9. Könyörgésem meg-halgattya, Az Ur, és el fogadgya, En imádságomat; Es a' mit tölle kérek, Minden jókat meg-nyerek, Ugy kívánnya jómat.

10. Azért minden ellenségim, Es én háborgatóim, Pironkodgyatok-el! Már mind hátra térjetek, Es meg-szégyenüllyetek, Nagy hirtelenséggel.

M A S.

Luc. 2. *Nunc dimittis seruum.*

URam botsássad-el, Íólgádat békével, Bent ígérated berént, mert te Idvezítöd, én szemeim előtt, nékem nyilván meg jelent.

Kit világos fényül, Pogányoknak küldél, kinek fényességével, nyilván ki jelennék, az bent Izraélnek, nagy dítsőffége bélllyel.

PSALMUS XL.

VARván vártam a' felséges Urat, Es imé hozzám fordula, Kegyelmeffen meg-

meg-halgata, Es meg-mutátá rajtam jóvoltát, Ki-vón a' mély veremből, Es a' sáros fertőből, Es én lábaimat, Szép egyenes kőre, El fel-helyezettette, Vezér-lvén utamat.

2. En sájobbra ada új éneket, Istennünk dicőfirtire, Hogy a' kik halgatnak erre, Hidgyék és féllýék ő Isteneket, Bóldog a' ki az Urban Bizik, Semét el hajtván, A' kevély népektől, Kiknek minden dolgok, Hazugságra hajlók, Tóllók távol kerül.

3. Csuda-tételidnek sok ő száma, Es nagy bólt gondolatidnak, Hozzánk való jó-voltodnak, Sokságát senki meg nem mondhattya, Ha el-kezdem szám-lalni, Nem tudom ki-mondani, Mert te nem kívántad, A' sok áldozatot; De hogy fogadgyak íót, Fülemet meg-furtad.

4. Az égő áldozat nints kedvedben, A' bűnért valók sem kellők, Akkor mondom: Im el jóvók, Rolam írás van a' tőr-

a' törvény Könyvben, Hogy akaratom tegyem, En kegyelmes Istenem, A' te törvényedben, Gyönyörködik lelkem, Es örvendez szívem, A' te Szent igédben.

5. Nagy fok népek gyülekezetiben, Igaságod ki-hirdettem, Meg nem tartoztattam nyelvem: Jól tudod, hogy én minden időben, Jóvotod magasztaltam, Soha el nem halgattam, Te idvességedet: Hűséggel hirdettem, Mindennek beszéltem, Nagy kegyességedet.

6. Uram töllem irgalmaságodot, Ne vond meg, tarts-meg kegyessen, Igaságod meg-örizzen: Számtalan gonosz reám áradott, Sok nyavalya körül-vőtt, Reám nagy fok inség jött, Kiknek nintsen sáma, Mint hajam sálinak, Kik fejemen vadnak, Szívem-is el hagma.

7. Könyörűly rajtam kegyes Istenem, Sies jöjj segedelmemre, Es juttasd nagy bégyenségre, A' kik halálra kerülök lelkem. Szórnyen hátra térjenek,
Kik

Jövedele léssen dicsőségben, Szent Angyalok véle egyetemben; ó Királyi felféges sékiben, Igaz léssen ítélet tételben.

Nagy kegyelmes léssen az hivekhez; Kik halgatnak ó Szent beszédéhez; Rettenetes az hitetlenekhez, Kik biztanak hamis érdemekhez.

Szép beszéddel meg-áldgya hiveket; Mennyországban részesíti őket; Megátkozza az hitetleneket, örök tűzre veteti mind őket.

Légyen azért félelem bennetek, A' Christusban légyen nagy hitetek, Atyafiú Beretők legyetek, Ítéletre jól el késűlyetek.

Közel vagyon Ítéletnek napja; Bizontalan halálnak órája, Senki annak idejét nem tudgya: Azért, minden ó magát meg-ózza.

Int fejenként Christus, hogy vigyázzunk, Az Istenhez gyakran fohászkodgyunk; Készületlen hogy ne találtsunk,
F 2   ünk,

funk, De nagy bizvást mi elő álhassunk.

Senki bívét a' fajtalansággal, Meg ne nehéztse dobzódással, Részegséggel, nagy sok zabállással, Sem életnek borsgalmas gondgyával.

Foglallyuk magunkat józanságban, Mértékletességgben, vigyázásban, Uj életnek ártatlanságában, Igaz hitnek hőltig vallásában.

Igaz hitben azért meg maradgyunk, az Christufrol bizvást vallást tegyünk, Hogy ő tölle szent áldomást vegyünk, S' örök bődögságot tőle nyerjünk.

M A S.

Nota: *Jesus Christus Isten:*

Jesus Christus Isten Fia, Mindeneknek ki vagy Birája, E' világnak meg-tartója, Hiveidnek légy oltalma.

Ohajtással mi könyörgünk, Kegyelemes békedhez járulunk, Segítséget tőled várunk, Az halálban légy oltalmunk.

A'te

A'te Bőrnű halálodért, Kerebtfán lött kin-vallásodért, Drága véred hullásaért, Ne vész-el tőled ezekért.

Nyavalyákkal mi életünk, Rakva vagyon minden ősvényünk, Előttünk forog halálunk, Ki ellen légy bizodal-munk.

Nincsen ez ellen orvosság, Te kivűled semmi vigaság, Vagyon csak nagy nyomoruság; Szívünkben te légy bátorság.

Ez életnek árnyékából, Mikor kimulunk e' világbul, Akkor Atyai voltodbul, Mellettünk légy mennyország-bul.

Semminémű kifiztetünk, Ne légyen s' kétségbe esésünk; Ördög ellen diadal-munk, Te légy mindenben oltalmunk.

Siefs Uram segítségre, Légyen gondod a' mi lelkünkre, Tekints Christus kerebstire, Ne adgy ördög gyötrelmére.

Jó-voltodat meg ne vonnyad, Szent Lelkedet vezérül adgyad, Sziveinket

F 3

vigaß-

vigasztallyad, örök élettél biztassad.

Diadalmunk ördög ellen, Szószol-
lónk légy mindenek ellen, Hogy ne
jussunk kísértetben, Tarts-meg végig
igaz hitben.

Ezt mivelünk el-hitesse, Mi fzi-
vünkben el-pecsétellyed: Hogy mikor
lelkünk ki-mulik, Mindgyárt te hoz-
zád vitetik.

Romlása mikor testünknek, Vége
közelget életünknek, Nints biztatója
bívunknak, Légy oltalma hivednek.

Inak mikoron meg-nyúlnak: Izek,
erek meg-šakadoznak: Alunk kapezái
ropognak: Esfogaink csikorognak.

Vérünk bennünk meg-aluszik: Erzé-
kenšég mešše távozik: A' lélek igen
búskodik, S' ördög ellen tufakodik.

Siesš akkor segítségre, Fájdalmink-
nak könnyebšégére; Lelkünket örök
életre, Szent Atyádnak vigyed, Amen.

V E G E.

MUTATO TABLA.

A.

<i>Adgy ádvessšeges ki mulást.</i>	1
<i>Az Istennek jó voltárol emle:</i>	3
<i>Az örök élet mi légyen Jšsus</i>	5
<i>Az Ur Istennek jó akarattýából,</i>	7
<i>Az mi életünknek közepette.</i>	119

B.

<i>Bizontalan voltát világ álla:</i>	9
<i>Bűnnek az ő Söldgya az halál</i>	12

C.

<i>Christusnak hű keresstýéni illik</i>	16
<i>Cur mundus militat sub vana</i>	18

D.

<i>Dixi vias custodiam meas &</i>	32
<i>Desideravi cordis intimo, suspirio</i>	34

E.

<i>Ember emlekezzél az somorn</i>	19
<i>Emlekezzünk mi Keresstýén</i>	21

F 4

Emle-

MUTATO

Emlekezzél élő ember néked 23
 Ember emlekezzél utolsó na: 26
 Eletemnek végső napját, 28
 H.

Hadgyátok-el hű keresztényének 36
 Ha gondolod élő ember te áll: 37
 Halando emberek kik most 42
 Haragodnak nagy voltában, 43
 Halgass-meg Uram kérésem, 47
 I.

I. m. mœsta quiesce quarela, 51
 Fer temesűk-el az testet kiről 53
 Fer tegyük el az testeket, 54
 Jêsus Christus Istennek sent 56
 Jêsus Christus Isten Fia, 122

K.

Keresztényének kik Christusban 120

M.

Magamban el végezém és mon: 58
 Már el mégyek az örömben, 60
 Meg szabadultam már én az 62
 Mit bizik ez világ ő álnoksá: 63
 Media vita in morte sumus. 119
 Oh

TÁBLA

O.

Oh te meg halando ember nem: 65
 O Rex supreme dira, sontem 68
 O summe saluator Deus te per: 69

R.

Rajtam nagy irgalmu Isten kő: 72

S.

Serkény fel már ember büneiából 75
 Sok nyomorúsággal élete ember: 78
 Sok rendbéli próbák vadnak 84
 Szólit minket Christus Drunk 88
 Szükség Keresztényének mindennek 94
 Spes sola nos, o Fova liberaști,

T.

Te benned biztunk eleitől fogva, 96
 Tudgyuk Uram Isten hogy mind 98

U.

Uram engem nagy busultodban, 99
 Ur Isten én üdvességem, éjjel nap: 102
 Ur Isten irgalma nekünk, az 105

MUTATO TABLA.

Ur Isten oltalmad igérted mi né: 10
 Uram engem büsültödban ne fegy 11
 Uram te nagy haragodban, ki 11
 Uram botosádd-el, bálgydatt 116
 Várva vártam az Ezeréig 116

KÖNYV
 TÁRA

És ki buval gondat, hisz ezre
 lelem után, Adog vidulasz imma
 Ék nyaravám után hadd indul
 osztan tsak törvényed után. Ké
 üdvességem tudom leper nyilvan
 Az melyert indulok ostanbál
 Dúvon sam es melven chivert mond
 Fel indut nevedetk magasztala sam
 Ki mind tollem s mastol melho kalad
 Orlottorustal adert bevenni kedvedt
 Ily leteges juhok terics sergőrelben
 Szadd orvenyen telkem sz. Devedelm
 Tera tsak hitted varok ottokk citemben
 Nagy kegyelmességed mutatelm meos st
 Nagy teved mindenkor nagy oromei fog
 Kévebol s lelkebol teved magasztal
 Menjei hofonnat nevedk kialton
 Mert jo retemenjid bõvilletted rapta
 Mellybol meos ismeret hog nag, kegyes
 Hozzad meos terokk telmes grammat
 Az el tevedette jo una hogja

Enis könyves stimmel pulypodoni
 Telleme telkemet lium tsak nrean
 Tachy dug, nichat tel tel tsak nrean
 Tellem gogulit s fell albas te nrean
 Tied tsak nrean Tied

